

Studii Biblice
Trimestrul I / 2019

Cartea Apocalipsa

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
Evanghelia de pe Patmos.....	2
<i>Studiul 2</i>	6
În mijlocul sfeșnicilor.....	6
<i>Studiul 3</i>	10
Poporul lui Dumnezeu din cetăți.....	10
<i>Studiul 4</i>	14
Întronarea Mielului.....	14
<i>Studiul 5</i>	18
Cele șapte peceti.....	18
<i>Studiul 6</i>	22
Poporul lui Dumnezeu, sigilat.....	22
<i>Studiul 7</i>	26
Cele șapte trâmbițe.....	26
<i>Studiul 8</i>	30
Înfrângerea lui Satana.....	30
<i>Studiul 9</i>	34
Semnul lui Dumnezeu și semnul fiarei.....	34
<i>Studiul 10</i>	38
Evanghelia veșnică.....	38
<i>Studiul 11</i>	42
Ultimele șapte urgii.....	42
<i>Studiul 12</i>	46
Judecarea Babilonului.....	46
<i>Studiul 13</i>	50
„Iată, Eu fac toate lucrurile noi”.....	50

29 decembrie – 4 ianuarie

Evanghelia de pe Patmos

Textul de memorat: „*Ferice de cine citește și de cei ce ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea, căci vremea este aproape!*” (Apocalipsa 1:3)

Profețiile din Apocalipsa i-au fost descoperite apostolului Ioan în viziune în urmă cu peste nouăsprezece secole, pe când se afla exilat pe mica insulă stâncoasă Patmos, din Marea Egee (Apocalipsa 1:9). Apocalipsa 1:3 lasă să se înțeleagă că ele urmau să fie citite cu voce tare în biserică. Versetul îi promite fericire celui care urma să le citească cu voce tare, precum și celor care aveau să le asculte, mai exact credincioșilor adunați la biserică. Însă ei nu sunt fericiți doar pentru că le citesc sau le ascultă, ci și pentru că le păzesc (vezi Apocalipsa 22:7).

Profețiile din Apocalipsa sunt dovada că Dumnezeu are grijă de poporul Său. Ele ne vorbesc despre scurtimea și despre fragilitatea vieții, despre mântuirea prin Isus și despre chemarea noastră de a răspândi Evanghelia.

Profețiile biblice seamănă cu o lumină care strălucește într-un loc întunecos (2 Petru 1:19). Menirea lor este să ne ofere îndrumare pentru viața prezentă și speranță pentru viitor. Iar de îndrumarea lor vom avea nevoie până la revenirea lui Hristos și până la întemeierea împărăției Sale veșnice!

Duminică, 30 decembrie – Titlul cărții

1. Ce semnificație are titlul cărții? Despre cine este de fapt această carte? Apocalipsa 1:1,2

Apocalipsa 1:1 ne spune că titlul cărții este „Descoperirea lui Isus Hristos”. Cuvântul „descoperire” este grecescul *apokalupsis* care are sensul de „a descoperi, a dezvălui”. Apocalipsa este, așadar, o descoperire a lui Isus Hristos, venită *de la* El și care vorbește *despre* El. Deși a venit de la Dumnezeu prin Isus Hristos (vezi Apocalipsa 22:16), cartea spune că Isus este subiectul ei. În ea, Domnul Isus li Se descoperă credincioșilor Săi și îi asigură că El le poartă de grijă.

Isus este personajul principal. Cartea începe cu El (Apocalipsa 1:5-8) și se încheie cu El (Apocalipsa 22:12-16). „Ascultați ce spune Daniel, ascultați ce spune Apocalipsa și vestiți adevărul. Dar, oricare ar fi subiectul prezentat, Înălțați-L pe Isus ca temei al oricărei speranțe, «Rădăcina și Sămânța lui David, Luceafărul strălucitor de dimineață»” (Ellen G. White, *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, ed. 2007, p. 115).

Isus din Apocalipsa este același cu Isus din evanghelii. Apocalipsa este o continuare a descrierii pe care o avem în cele patru evanghelii despre persoana Sa și despre lucrarea Sa de mântuire. Doar că se concentrează pe aspecte diferite ale existenței și slujirii Sale. În principiu, punctul ei de pornire coincide cu punctul final al evangheliilor, mai exact cu învierea și înălțarea Lui la cer.

La fel ca Epistola către evrei, Apocalipsa pune accent pe lucrarea Sa din cer. Ea ne arată că, după înălțare, Isus Și-a început lucrarea ca împărat și preot în sanctuarul ceresc. Dacă nu am avea aceste două cărți, cunoștințele noastre despre această etapă a slujirii Sale ar fi limitate și învăluite în mister. Însă, grație lor, avem posibilitatea să aflăm în ce constă ea.

Ce făgăduință încurajatoare găsim în Ioan 14:1-3 despre ce face Isus acum în cer pentru noi?

Luni, 31 decembrie – Scopul cărții

Apocalipsa 1:1 ne spune și care este scopul cărții: să ne dezvăluie evenimentele viitoare, *care aveau să se întâmple din momentul scrierii ei înainte*. Cei familiarizați cu Apocalipsa știu că aceste evenimente – cele împlinite deja sau cele care urmau să se întâmple – ocupă cel mai mare spațiu. Prima jumătate (capitolele 1-11) tratează despre evenimentele petrecute între secolul I d.Hr. și timpul sfârșitului, iar a doua jumătate (capitolele 12-22), despre evenimentele premergătoare revenirii lui Hristos.

Scopul general al profețiilor biblice este să ne asigure că, indiferent ce ne rezervă viitorul, Dumnezeu deține controlul. Nici Apocalipsa nu face excepție. Ea ne dă asigurarea că Isus Hristos este cu poporul Său în tot decursul istoriei lumii și pe tot parcursul evenimentelor finale.

Prin urmare, profețiile din Apocalipsa au două scopuri practice: să ne învețe cum să trăim astăzi și să ne pregătească pentru viitor.

2. De ce nu ne sunt dezvăluite unele lucruri și cu ce scop ne sunt dezvăluite altele? Deuteronomul 29:29; Apocalipsa 22:7

Profețiile despre timpul sfârșitului din Apocalipsa nu ne sunt date pentru a ne satisface curiozitatea cu privire la viitor, ci ne dezvăluie doar atât cât avem nevoie să știm. Și ne sunt date ca să ne conștientizeze de gravitatea lucrurilor care vor veni și de importanța dependenței de Dumnezeu și a ascultării de El.

De-a lungul secolelor, au existat multe speculații și chiar s-a făcut apel la senzațional în prezentarea evenimentelor sfârșitului. Prezicând sfârșitul imediat, unii au făcut avere escrocându-i pe credincioși, sperându-i și făcându-i să doneze pentru „lucrare”. Și totuși sfârșitul nu a venit, iar oamenii au rămas decepționați și descurajați. Profeția, ca de altfel toate lucrurile bune pe care le-am primit de la Dumnezeu, poate fi exploatată și folosită greșit.

Ce indiciu găsim în Ioan 14:29 cu privire la scopul profeției?

Marti, 1 ianuarie – Limbajul simbolic al cărții

3. Ce au în comun următoarele viziuni? Apocalipsa 13; Daniel 7:1-3; Ezechiel 1:1-14

Apocalipsa 1:1 declară: „Și le-a făcut-o cunoscută trimițând prin îngerul Său la robul Său Ioan.” Expresia „le-a făcut-o cunoscută” redă grecescul *semainō*, care are sensul de „a reprezenta prin simboluri, a simboliza”. Apare și în traducerea în limba greacă a Vechiului Testament (Septuaginta) în pasajul în care Daniel îi explica lui Nebucadnețar că, prin intermediul chipului din aur, argint, aramă și fier. Dumnezeu îi înfățișa simbolic „ce are să se întâmple după aceasta” (Daniel 2:45). Folosind acest cuvânt, Ioan ne transmite ideea că scenele și evenimentele din Apocalipsa i-au fost arătate în viziune sub forma unor reprezentări simbolice. Sub îndrumarea Duhului Sfânt, el le-a consemnat exact așa cum i-au fost descoperite (Apocalipsa 1:2).

Ca urmare, limbajul prin care au fost înfășate profețiile de aici nu trebuie luat literal. Ca regulă, citirea Bibliei, în general, presupune o înțelegere literală a textului, cu excepția cazurilor în care textul însuși indică un anumit simbol, însă, când citim Apocalipsa, cu excepția cazurilor în care textul indică un sens literal, este necesar să o interpretăm simbolic. Scenele și evenimentele prevestite sunt reale, însă, de obicei, sunt înfățișate în limbaj simbolic.

Dacă vom lua în considerare caracterul general simbolic al cărții Apocalipsa, nu vom risca să distorsionăm mesajul profetic. Când încercăm să identificăm semnificația simbolurilor, nu trebuie să-i impunem textului o semnificație dată de imaginația umană sau semnificația actuală a acelor simboluri, ci să mergem la Biblie și la simbolurile menționate în ea. Mai concret, să reținem că cele mai multe au fost preluate din Vechiul Testament. Când prezintă viitorul în limbajul trecutului, Dumnezeu vrea să ne imprime în minte faptul că modul Său de acțiune din viitor se va asemăna foarte mult cu modul în care a acționat în trecut. El va face din nou pentru poporul Său ceea ce a făcut în trecut. În demersul de

decodificare a simbolurilor și imaginilor din Apocalipsa, un prim pas îl constituie înțelegerea Vechiului Testament.

Miercuri, 2 ianuarie Dumnezeu

Apocalipsa se deschide cu un salut similar celor din epistolele lui Pavel. Inițial, ea a fost trimisă ca scrisoare către cele șapte biserici din Asia Mică din timpul lui Ioan (Apocalipsa 1:11). Însă comentarii sunt de acord că destinatarii ei sunt toate generațiile de creștini din toate secolele.

4. Care este salutul în următoarele texte și cine sunt cei salutați? Apocalipsa 1:4,5; Romani 1:7

În ambele pasaje găsim salutul epistolar: „Har și pace vouă!” Expresia este formată din salutul grecesc *charis* („har”) și cel evreiesc *shalom* („pace”, „bunăstare”). Observăm că harul și pacea vin din partea celor trei Persoane ale Dumnezeirii care, și aici, și în tot restul cărții, sunt identificate prin limbaj simbolic.

Dumnezeu Tatăl este numit „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine” (Apocalipsa 1:8; 4:8), făcând referire la numele Yahwé, „EU SUNT CEL CE SUNT” (Exodul 3:14), care indică existența eternă a lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt este menționat prin expresia „cele șapte duhuri” (compară cu Apocalipsa 4:5 și 5:6), Șapte este numărul desăvârșirii. „Cele șapte duhuri” corespund celor șapte biserici în care lucrează Duhul. Imaginea aceasta indică universalitatea lucrării Duhului Sfânt în poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, El fiind cel care le dă credincioșilor puterea necesară pentru a-și împlini chemarea.

Isus Hristos este identificat prin următoarele trei titluri: „Martorul credincios, Cel întâi născut din morți, Domnul împăraților pământului” (Apocalipsa 1:5), care indică moartea Sa pe cruce, învierea Sa și domnia Sa în cer. Apoi se spune ce a făcut și face: „ne iubește, ... ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său și a făcut din noi o împărăție și preoți pentru Dumnezeu, Tatăl Său (vers. 5,6).

„Ne iubește” exprima o acțiune care acoperă trecutul, prezentul și viitorul – o dragoste nepieritoare. Cel care ne iubește ne-a spălat de păcatele noastre cu sângele Său. În greacă, aici este o acțiune încheiată într-un moment din trecut: El ne-a spălat de păcatele noastre pentru totdeauna atunci când a murit pe cruce.

Ce se spune în Efeseni 2:6 și Filipeni 3:20? Ce înseamnă aceasta și cum ne bucurăm de statutul de „împărați și preoți” acum, când trăim în lumea aceasta a păcatului? Ce impact ar trebui să aibă acest fapt asupra modului în care trăim?

Joi, 3 ianuarie – Tema fundamentată a cărții

Ultimele cuvinte din prologul Apocalipsei scot în evidență tema ei dominantă: revenirea lui Isus în putere și slavă. Promisiunea aceasta este repetată de trei ori în concluzia cărții (Apocalipsa 22:7,12,20).

5. Citește următoarele pasaje. Potrivit lor, cât de certă este revenirea Domnului? Apocalipsa 1:7,8; Daniel 7:13,14; Zaharia 12:10; Matei 24:30

În Apocalipsa, revenirea lui Hristos este punctul final către care se îndreaptă istoria. Ea va marca sfârșitul istoriei acestei lumi și începutul împărăției veșnice a lui Dumnezeu, precum și eliberarea de rău, durere, suferință și moarte.

Apocalipsa 1:7 arată, în concordanță cu întreg Noul Testament, că revenirea lui Hristos în glorie va fi literală și personală. De asemenea, la acest eveniment vor asista toți oamenii, inclusiv „cei ce L-au străpuns”. Aceasta înseamnă că va exista o înviere specială a unui grup de persoane, din care vor face parte și cei care L-au răstignit. La a doua Sa venire, Isus le va aduce eliberare celor care L-au așteptat și judecată celor care au refuzat îndurarea și dragostea Sa.

Certitudinea revenirii lui Hristos este transmisă prin cuvintele „Da, amin!” (Apocalipsa 1:7). Cuvântul „da” redă grecescul *nai*, iar *amin* este o confirmare evreiască. Împreună, ele exprimă siguranța. Aceasta este formula cu care se încheie cartea Apocalipsa (vezi și Apocalipsa 22:20).

„Credința în apropiata venire a Fiului omului pe norii cerului nu-l va face pe adevăratul creștin să devină neglijent și nepăsător față de preocupările obișnuite ale vieții. (...) Sinceritatea, credințioșia și integritatea sunt testate și trebuie să fie dovedite în lucrurile vremelnice” (Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 4, ed. 2010, p, 270).

O promisiune este demnă de crezare sau nu în funcție de integritatea celui care a făcut-o și de capacitatea lui de a o împlini. Nu uita că făgăduința revenirii a fost făcută de Dumnezeu, Acela care Și-a împlinit până acum toate promisiunile.

Vineri, 4 ianuarie – Un gând de încheiere

„Descoperirea aceasta a fost dată pentru călăuzirea și mângâierea bisericii în tot timpul dispensațiunii creștine. (...) O descoperire este ceva ce este dat pe față. Domnul Isus însuși i-a dezvăluit servului Său tainele cuprinse în această carte și planul Său este acela ca ele să fie deschise cercetării tuturor. Adevărurile ei sunt adresate acelor care trăiesc în ultimele zile ale istoriei pământului, cum și celor din zilele lui Ioan. Unele dintre scenele descrise în această profeție sunt în trecut, altele au loc acum; unele ne aduc în atenție încheierea mării lupte dintre puterile întinericului și Prințul cerului, iar altele descoperă triumful și bucuria celui răscumpărat pe pământul înnoit.

Nimeni să nu considere că, întrucât nu poate explica însemnătatea fiecărui simbol din Apocalipsa, este inutil să cerceteze această carte în străduința de a cunoaște înțelesul adevărului cuprins în ea. Cel care i-a descoperit aceste taine lui Ioan îi va da cercetătorului săngueros după adevăr o pregustare a lucrurilor cerești. Cei a căror inimă este deschisă pentru primirea adevărului vor fi făcuți în stare să înțeleagă învățăturile ei și li se va acorda binecuvântarea făgăduită acelor care «ascultă cuvintele acestei prorocii și păzesc lucrurile scrise în ea»” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014 pp. 429-430).

Studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, secțiunea „Studiul cărții lui Daniel și Apocalipsa”, ed. 2007, pp. 110-115.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 20-26

1. Din ce material trebuia să fie altarul pentru arderile-de-tot și jertfele de mulțumire?
2. În ce situație putea fi omorât un om din cauza unui bou?
3. Ce trebuia să facă omul din casa căruia fusese furat ceva împrumutat, dacă hoțul nu era prins?
4. Cum se numea instrumentul la care trebuia lucrată perdeaua de la intrarea cortului?

Istoria mântuirii, capitolul 45

5. Ce susțin protestanții cu insistență și ce anume le lipsește?

5 ianuarie – 11 ianuarie

În mijlocul sfeșnicelor

Textul de memorat: „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.*” (Apocalipsa 3:21)

În Psalmul 73, autorul mărturisește că s-a uitat cu jind la fericirea celor răi. Viața celor necredincioși părea îmbelșugată și ușoară, pe când viața celor credincioși părea una de continuă suferință. Nedreptatea aceasta l-a tulburat extraordinar de mult (Psalmii 73:2-16). Nedumerit, a intrat în Sfântul Locaș (Psalmii 73:16,17). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, a reușit să înțeleagă mai bine cum stăteau de fapt lucrurile.

Câteva secole mai târziu, apostolul Ioan, bătrân de-acum, a ajuns să fie exilat, din cauza mărturiei lui, pe o insulă stâncoasă. În necazul lui, a primit vestea că și bisericile aflate în grija sa erau în suferință. În acel moment critic, a primit o viziune în care l-a văzut pe Hristos cel viu în sanctuarul ceresc. La fel ca psalmistul, a primit de la Domnul o descoperire despre unele taine ale vieții de aici și despre lupta pe care aceasta o presupune. Scena sanctuarului i-a dat încredere în prezența și în protecția lui Hristos și încurajarea de a le transmite această încredere bisericilor din vremea lui, precum și tuturor generațiilor de creștini până la sfârșitul istoriei.

Duminică, 6 ianuarie – Pe Patmos

1. În ce circumstanțe ne spune Ioan că a primit viziunile? Apocalipsa 1:9

Patmosul era o insulă mică din Marea Egee, avea circa șaisprezece kilometri în lungime și zece în lățime (în zona cu cea mai mare întindere). Era una dintre insulele folosite de romani drept colonii corecționale pentru deținuții politici. Scriitorii creștini timpurii care au trăit relativ aproape de vremea în care a fost scrisă Apocalipsa afirmă că autoritățile romane îl exilasera pe Ioan pe Patmos din cauza credinței. Fără îndoială că bătrânul apostol a suportat acolo toate greutățile întemnițării romane. A fost tratat probabil ca un infractor, pus în lanțuri, hrănit prost și supus la muncă grea sub biciul gărzilor romane nemiloase.

„Patmosul, o insulă stearpă și stâncoasă în Marea Egee, fusese ales de cârmuirea romană ca loc pentru exilarea criminalilor, dar, pentru slujitorul lui Dumnezeu, acest loc trist a devenit poarta cerului. Aici, departe de scenele agitate ale vieții, precum și de lucrarea plină de sânguință a anilor de mai înainte, el a avut părtășie cu Dumnezeu, cu Hristos și cu îngerii cerului și de la ei a primit îndrumare pentru biserica din toate vremurile viitoare” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 421).

2. Ce alți oameni amintiți în Biblie au îndurat greutăți, deși (sau, mai bine spus, din cauză că) I-au fost credincioși lui Dumnezeu? Daniel 3:16-23; Faptele 7:54-60

Urmașii lui Hristos să nu uite niciodată că nu sunt singuri atunci când se află în circumstanțe asemănătoare cu cele în care s-a aflat Ioan. Același Isus care a venit la Ioan cu cuvinte de speranță și de încurajare în acea împrejurare grea din viața lui este mereu alături de credincioșii Săi și îi susține.

Cum putem deosebi suferința din cauza credinței de suferința din alte motive, de exemplu, din cauza unei decizii greșite? Ce putem spune despre suferința fără vreun motiv evident? Cum putem să avem încredere în Domnul în orice situație?

Luni, 7 ianuarie – În ziua Domnului

3. Despre ce zi se afirmă în Biblie că este a Domnului? Ce importanță a avut această zi pentru Ioan în experiența sa dificilă? Apocalipsa 1:10; Exodul 31:13; Isaia 58:13; Matei 12:8

„A fost o zi de Sabat când Domnul slavei i S-a arătat apostolului exilat. Sabatul era păzit de Ioan tot cu aceeași sfințenie pe Patmos, ca și atunci când le predica oamenilor în orașele și cetățile Iudeei. El considera făgăduințele prețioase ce fuseseră date cu privire la ziua aceea ca fiind ale sale” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 428).

Textul lasă să se înțeleagă că apostolul Ioan a primit viziunea în Sabatul zilei a șaptea. Desigur că el aștepta cu speranță evenimentele viitoare și, mai ales, a doua venire a lui Hristos (compară cu Apocalipsa 1:7), numită și ea „ziua Domnului” (Isaia 13:6-13; 2 Petru 3:10), însă aici s-a referit la timpul în care a primit viziunea despre aceste evenimente viitoare, și anume la Sabat, „ziua Domnului”. În suferința prin care trecea, fără îndoială că Sabatul acesta special a devenit pentru el o pregustare a vieții fără dureri, de care el și toți credincioșii din toate secolele urmează să aibă parte după a doua venire a lui Hristos. În gândirea iudaică, Sabatul este considerat o pregustare a „lumii viitoare” (în ebraică: *olam haba*).

„Sabatul pe care Dumnezeu îl instituisese în Eden a fost (...) scump pentru Ioan pe insula pustie. (...) Ce Sabat a fost acela pentru exilatul singur, mereu prețios în ochii lui Hristos, dar acum mai onorat ca niciodată! Niciodată nu învățase atâtea de la Isus. Niciodată nu auzise un adevăr atât de glorios” (Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 955).

Compară Exodul 20:10,11 cu Deuteronomul 5:15. Aici se arată că Sabatul este o zi de comemorare a creării și a eliberării, o zi de aducere-aminte că Dumnezeu ne-a făcut și ne-a răscumpărat. Cum putem păstra vii în minte aceste două realități în fiecare Sabat?

Marti, 8 ianuarie – Întâlnirea cu Hristos pe Patmos

4. Compară modul în care îl descrie Ioan pe Hristos cu ființă divină din viziunea lui Daniel. Cum îi apare Isus în viziune? Ce face El? Apocalipsa 1:12-18; Daniel 10:5,6

Ioan îl vede pe Isus îmbrăcat în haină preotească și umblând printre sfeșnice - o imagine din templul israelit luminat cu sfeșnice (1 împărați 7:49) - imagine care ne trimite cu gândul la făgăduința dată de Domnul israeliților că va umbla în mijlocul lor și va fi Dumnezeul lor (Leviticul 26:12). În Apocalipsa, sfeșnicele reprezintă cele șapte biserici din Asia, destinatările inițiale ale acestei scrieri. Prin umblarea simbolică printre sfeșnice, Isus împlinește făgăduința dată israeliților de a fi cu ei mereu, până când avea să-i mute în casa lor veșnică.

Și reprezentarea lui Isus ca preot printre sfeșnice este preluată dintr-o practică din Templul din Ierusalim. În fiecare zi, era rânduit un preot care să țină aprinse sfeșnicele din Locul Sfânt. El se ocupa de curățarea sfeșnicelor și de reumplerea lor când lumina lor scădea, înlocuia fiturile stinse, turna untdelemn proaspăt și apoi le reaprindea. El cunoștea astfel foarte bine starea fiecărui sfeșnic. La fel, Isus cunoștea foarte bine nevoile și circumstanțele în care se găsea biserica din timpul lui Ioan, dar și situația bisericilor din toate timpurile.

5. Ce ne spun textele următoare despre cât de bine cunoaște Isus situația și nevoile bisericilor la care face referire? Apocalipsa 2:2,9,13,19; Apocalipsa 3:1,8,15

Isus folosește în dreptul Său titlurile lui Dumnezeu: „Cel dintâi și Cel de pe urmă” (vezi Isaia 44:6; 48:12). Cuvântul grecesc pentru „din urmă” este *eschatos*, din care provine termenul „escatologie” („timpul sfârșitului”). Aceasta ne arată că în centrul escatologiei se află Isus Hristos, Cel care are ultimul cuvânt în evenimentele finale. El este „Cel viu” și El ține „cheile morții și ale Locuinței morților” (Apocalipsa 1:18). Cheile sunt simbolul puterii și autorității. Urmașii Lui credincioși nu au motive să se teamă, întrucât până și morții se află sub paza Sa. Și dacă El are grijă de morți, nu va avea El grijă cu mult mai mult de cei vii? (Vezi Matei 22:32.)

Miercuri, 9 ianuarie – Mesajele lui Hristos atunci și acum

6. Isus i-a încredințat lui Ioan câte un mesaj pentru fiecare dintre cele șapte biserici din Asia, dar în Asia nu existau doar șapte biserici. Ce ne spune aceasta despre semnificația simbolică a mesajelor pentru creștini, în general? Apocalipsa 1:11,19,20

Mesajele către cele șapte biserici au trei aplicații majore:

Aplicația istorică. Ele au fost trimise inițial celor șapte biserici existente în secolul I în cetățile prospere din Asia. Creștinii de acolo se confruntau cu probleme serioase. Unele cetăți au stabilit ca în templele lor să i se aducă închinare împăratului, ca semn al loialității lor față de Roma. Închinarea la împărat a devenit obligatorie. De asemenea, cetățenilor li se cerea să participe la evenimente publice și la ceremonii religioase păgâne. Mulți creștini care au refuzat să participe au plătit cu moartea. La cererea lui Hristos, Ioan a notat cele șapte mesaje pentru a-i ajuta să înfrunte aceste situații.

Aplicația profetică. Deoarece Apocalipsa este o carte profetică, înseamnă că mesajele către cele șapte biserici sunt de natură profetică. Starea spirituală a acestor biserici coincide cu starea spirituală a bisericii lui Dumnezeu din diferite perioade ale istoriei. Scopul acestor mesaje este să ofere, din perspectivă divină, o analiză generală a stării spirituale a creștinismului, începând din primul secol și până la sfârșit.

Aplicația universală. Deși au fost trimise inițial bisericilor din Asia, cele șapte mesaje conțin și lecții valabile pentru creștinii din toate secolele. Ele au fost trimise împreună sub forma unei singure scrisori, care trebuia citită în fiecare biserică (Apocalipsa 1:11). Prin urmare, ele înfățișează diferite tipuri de creștini din locuri și perioade diferite. Spre exemplu, caracteristica generală a creștinismului contemporan este starea laodiceeană, însă unii creștini se pot regăsi în același timp și în descrierea altei biserici. Vestea bună este că, indiferent de starea noastră spirituală, Dumnezeu „vine în întâmpinarea fapturilor omenești acolo unde se află ele” (Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 23).

Dacă Domnul i-ar scrie o scrisoare de acest fel bisericii tale locale, ce i-ar spune despre probleme cu care se confruntă și despre starea ei spirituală?

Joi, 10 ianuarie – Mesajul către biserica din Efes

Efesul, capitala Asiei, era cea mai mare cetate din această provincie romană și era situat pe rute comerciale importante. Fiind cel mai mare port maritim din Asia, era un centru comercial și religios foarte influent. Avea multe clădiri publice – temple, teatre, gimnazii, băi publice și bordeluri. Era cunoscut și pentru practica și arta magiei. Și îi mergea vestea pentru imoralitatea și superstiția cetățenilor. Și da, tot acolo se găsea și cea mai influentă biserică creștină.

7. Cu ce titlu Se prezintă Domnul Isus acestei biserici? Ce lucruri apreciază El la ea? Ce îngrijorare își exprimă? Apocalipsa 2:1-4; Ieremia 2:2

În prima parte a existenței bisericii din Efes, creștinii de aici erau recunoscuți pentru credincioșia și dragostea lor (Efeseni 1:15). Deși erau supuși la presiuni atât din afară, cât și din interior, ei au rămas neclintiți și credincioși. Aveau zel și adevărat la învățături sănătoase; nu tolerau printre ei învățători mincinoși. Totuși, pe măsură ce au pus accent pe învățătură și pe comportament, dragostea lor pentru Hristos și pentru frații de credință a început să scadă. Erau neclintiți și credincioși, însă, fără dragoste, faptele lor au devenit reci și legaliste.

8. Ce îi sfătuiește Isus să facă? În ce ordine? Apocalipsa 2:5-7

În plan profetic, situația bisericii din Efes corespunde cu situația generală și cu starea spirituală a bisericii din primul secol. Biserica primară a fost caracterizată de dragoste și de credincioșie față de Evanghelie. Totuși, spre sfârșitul secolului, biserica a început să-și piardă ardoarea dragostei dintâi și să se distanțeze de simplitatea și de puritatea Evangheliei.

Imaginează-ți că faci parte dintr-o comunitate în care dragostea scade. Membrii ei nu practică neapărat un păcat cunoscut sau fățiș. Dintr-un anumit punct de vedere, ei fac ce este bine, totuși suferă de formalism și de răceală spirituală. Cum îi poate ajuta sfatul dat de Isus aici să iasă din această stare?

Vineri, 11 ianuarie – Un gând de încheiere

„Persecutarea lui Ioan a devenit un mijloc al harului. Patmosul s-a umplut de slava Mântuitorului înviat. Ioan îl văzuse pe Hristos în formă umană, cu semnele cuielor, veșnica Lui slavă, la mâini și la picioare. Acum i s-a îngăduit iar să-L vadă pe Domnul său înviat, îmbrăcat în atâta slavă, cât este capabil un om să vadă fără să moară.

Faptul că Hristos i s-a arătat lui Ioan ar trebui să fie pentru toți, credincioși și necredincioși, o dovadă că avem un Hristos viu. Ar trebui să-i dea putere de viață bisericii. Câteodată nori negri îi înconjoară pe cei din poporul lui Dumnezeu. Pare că oprimarea și persecuția fi vor șterge de pe fața pământului. Însă în astfel de momente sunt transmise cele mai instructive lecții. De multe ori, Hristos intră în închisori și li se descoperă aleșilor Săi. El este în foc, împreună cu ei pe rug. După cum stelele strălucesc cel mai puternic în noaptea cea mai întunecoasă, tot așa cele mai luminoase raze ale slavei lui Dumnezeu se descoperă în bezna cea mai adâncă. Cu cât e cerul mai negru, cu atât mai limpezi și mai impresionante sunt razele Soarelui Neprihănit, Mântuitorul înviat” (Ellen G. White, *The Youth's Instructor*, 5 aprilie 1900).

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 56, „Patmos”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 27-33

1. Care loc de la sanctuar avea să fie sfințit de slava Domnului?
2. Cât valora darul pe care trebuia să-l plătească și bogatul, și săracul, fără deosebire?
3. Cu ce a confundat Iosua glasul celor care cântau în tabără?
4. Ce făcea poporul atunci când se ducea Moise la cortul întâlnirii?

Istoria mântuirii, capitolul 46

5. Ce a expus în fața lumii execuția lui Ian Hus?

12 ianuarie – 18 ianuarie

Poporul lui Dumnezeu din cetăți

Textul de memorat: „Cine are urechi să asculte ce zice bisericilor Duhul.” (Apocalipsa 3:22)

De pe Patmos, Isus i-a trimis poporului Său, prin Ioan, șapte mesaje. Mesajele acestea au fost adresate inițial bisericilor din Asia din timpul apostolului, dar au fost scrise și pentru toți creștinii din toate secolele.

Dacă le comparăm, observăm că toate aceste mesaje sunt alcătuite din șase părți. În partea introductivă, Isus menționează numele bisericii căreia i se adresează. A doua parte începe cu expresia: „Iată ce zice Cel ce...” și continuă cu diferite caracteristici ale Sale amintite în capitolul 1, în funcție de nevoile particulare ale bisericii în cauză. Dorința Sa este să arate astfel că poate să-i ajute pe credincioși în luptele lor și în situațiile în care se găsesc. Mai departe, Isus laudă biserica și o sfătuiește cum să iasă din dificultăți. La sfârșit, apare un apel de a asculta ce zice bisericii Duhul și o făgăduință pentru cel ce va birui.

Pe măsură ce vom analiza aceste mesaje, vom observa că Isus a fost capabil să îndeplinească nevoile fiecărei biserici, indiferent de situație, și vom căpăta încrederea că El poate să îndeplinească și nevoile noastre.

Duminică, 13 ianuarie – Mesajele către Smirna și Filadelfia

Al doilea și al șaselea mesaj sunt adresate bisericii din Smirna și celei din Filadelfia. Isus nu a avut pentru ele niciun motiv de mustrare.

Smirna era o cetate frumoasă și bogată, dar și un centru în care închinarea la împărat era obligatorie. Nerespectarea acestei legi putea să ducă la pierderea drepturilor cetățenești, la persecuție și chiar la moarte (până în secolul al IV-lea, creștinismul a fost *religio illicita*).

1. Ce legătură există între titlul cu care i Se prezintă Isus bisericii din Smirna și situația ei? Care era starea bisericii? Prin ce încercări o anunță Isus că avea să treacă? Apocalipsa 2:8-11

Mesajul către biserica din Smirna este valabil și pentru biserica din epoca postapostolică, perioadă în care creștinii au fost persecutați cu cruzime în Imperiul Roman. Necazul „de zece zile” menționat în Apocalipsa 2:10 indică persecuția de zece ani declanșată de Dioclețian în anul 303 d.Hr. și continuată până în anul 313 d.Hr., când Constantin cel Mare a emis Edictul din Milano, prin care le oferea creștinilor libertate religioasă.

A șasea biserică ce beneficiază de un mesaj din partea lui Isus se găsea în Filadelfia („dragoste frățească”). Cetatea era situată pe ruta comercială imperială ce asigura legătura dintre estul și vestul provinciei. A fost ridicată pentru a fi un centru de promovare a limbii și culturii grecești în zona Lidiei și Frigiei.

2. Ce legătură există între titlul cu care Se prezintă Isus bisericii din Filadelfia și situația ei? Ce ne spun cuvintele „ai puțină putere” (vers. 8) despre starea bisericii? Ce făgăduințe îi dă Isus? Apocalipsa 3:7-13.

Mesajul adresat acestei biserici este valabil și în dreptul mării redeșteptări protestante din secolele al XVIII-lea și al XIX-lea. Biserica din perioada aceasta a lăsat să strălucească lumina pe care a avut-o și a căutat să păzească „Cuvântul lui Isus” (Apocalipsa 3:8). Ea a fost motivată de dorința sinceră de a duce

Evangelhia în toată lumea. Ca urmare a demersurilor ei, Evangelhia a avut parte de o răspândire explozivă, cum nu se mai întâmplase de la Cincizecime.

Luni, 14 ianuarie – Mesajul către Pergam

Pergam era centrul de închinare la mai multe zeități păgâne, printre care Asclepios, zeul vindecării, numit și „Salvatorul” și reprezentat prin imaginea unui șarpe. Pelerini de pretutindeni veneau la templul lui pentru a fi vindecați. Pergamul avea un rol de frunte în promovarea închinării la împărat, închinare obligatorie, la fel ca în Smirna. Isus îl numește locul „unde locuiește Satana” și „unde este scaunul de domnie al lui Satana”.

3. Cu ce titlu Se prezintă Isus bisericii din Pergam? Pentru ce calități o apreciază? Apocalipsa 2:12-15

Înconjurați de păgânism și de temple impozante, creștinii din Pergam se confruntau cu ispite atât din exterior, cât și din interior. Majoritatea lor au rămas credincioși, însă unii, numiți nicolaiți, erau în favoarea compromisului cu păgânismul, pentru a evita persecuția.

Nicolaiții sunt asociați cu un alt grup de eretici, numiți după Balaam, cel care i-a amăgit pe israeliți pe drumul către Canaan (Numeri 31:16). Acești membri pledau pentru respectarea practicilor păgâne din dorința de a evita neplăcerea prigoanei.

4. Ce recomandări îi dă Isus și ce făgăduințe? Apocalipsa 2:16,17

Mesajul către biserica din Pergam descrie cu exactitate și situația bisericii de după anul 313 d.Hr. Creștinismul era acum acceptat, însă mulți din biserică au pornit pe calea compromisului. Unii au rămas fermi pe poziție și au fost credincioși Evangheliei, însă secolele al IV-lea și al V-lea au fost martore la declin și apostazie spirituală, biserica luptându-se și pierzând clar bătălia cu ispita compromisului.

Ce înseamnă „să nu lepădăm credința” lui Isus (vers, 13; vezi și Apocalipsa 14:12). Ce ne spune aceasta despre sursa credinței noastre și despre datoria noastră sacră de a o păstra, chiar și sub amenințarea cu moartea sau, poate mai periculos, în fața tendinței de a face „mici” compromisuri?

Marti, 15 ianuarie – Mesajul către Tiatira

Spre deosebire de alte cetăți, Tiatira nu a avut în istoria antică vreo importanță politică sau culturală de care să avem cunoștință astăzi. Dar a fost cunoscută pentru comerț. Cine dorea să facă afaceri sau să obțină un loc de muncă trebuia să facă parte din breslele meșteșugărești. Membrii lor trebuiau să participe la diferitele serbări speciale și la ritualurile din templu, care cuprindeau de regulă practici imorale. Cine nu se conforma era exclus din breaslă și avea de suferit pe plan financiar. Creștinii din această cetate au avut de ales între credincioșie față de Evanghelie și supunere față de cerințele societății în care trăiau.

5. Cu ce titlu li se prezintă Isus creștinilor din Tiatira? Pentru ce calități îi apreciază și ce lucru îl nemulțumește la ei? Apocalipsa 2:18-29; Vezi și Daniel 10:6

La fel ca în cazul bisericii din Pergam, amenințarea bisericii din Tiatira o constituia tot compromisul cu păgânismul. Izabela, – din nou o trimitere la Vechiul Testament –, a fost soția regelui Ahab, care l-a condus pe Israel la apostazie (1 Împărați 16:31-33). Isus o înfățișează ca pe o metaforă pentru decăderea spirituală a bisericii. Creștinii care au acceptat închinarea la idoli cădeau în același păcat ca Israelul din vechime. Situația în care se găsea biserica din Tiatira coincide cu situația generală a bisericii din perioada Evului Mediu. Pericolul nu a venit atunci din exterior, ci de la cei care pretindeau că și-au primit autoritatea de la Dumnezeu. În epoca aceea, locul Bibliei a fost luat de tradiție, preoția lui Hristos a fost înlocuită cu preoția oamenilor și cu moaștele, iar faptele au ajuns mijloc de mântuire. Cine nu se supunea influențelor corupătoare ale instituției bisericii avea parte de persecuție și chiar de moarte. Mai multe secole la rând (vezi Daniel 7:25), Evangelhia a fost aproape pierdută.

Gândește-te la cuvintele din Apocalipsa 2:25: „Numai țineți cu tărie ce aveți până voi veni!” Ce însemnătate au ele pentru noi, atât la nivel colectiv, cât și la nivel personal? Ce am primit de la Isus și trebuie să ținem „cu tărie”?

Miercuri, 16 ianuarie – Mesajul către Sardes

Cetatea Sardes a avut un trecut măreț, însă și-a pierdut prestigiul în perioada romană. S-a bucurat mai departe de bogăție, dar măreția ei era ancorată mai degrabă în trecut decât în prezent. Fiind ridicată pe vârful unui deal abrupt, era inaccesibilă. Cetățenii ei se simțeau în foarte mare siguranță în ea și nu au mai asigurat o pază bună.

6. Care sunt cele trei îndemnuri date de Isus creștinilor din Sardes pentru a-și rezolva problema spirituală? Ce relație există între îndemnul Său la veghere și caracteristicile acestei cetăți? Apocalipsa 3:1-6; Matei 24:42-44; 1 Tesaloniceni 5:1-8

Isus recunoaște că unii creștini din Sardes sunt credincioși, însă cei mai mulți sunt morți din punct de vedere spiritual. El nu-i învinuiește de niciun păcat fățiș sau de apostazie (cum îi acuză pe cei din Pergam și Tiatira), dar le reproșează letargia spirituală.

Mesajul către biserica din Sardes este valabil și în dreptul protestanților din perioada de după Reformă, când situația din biserică a degenerat în formalism inert și automulțumire spirituală. Sub impactul curentului tot mai puternic al raționalismului și al sectarismului, accentul pe harul mântuitor al Evangheliei și pe devotamentul față de Hristos a scăzut, făcând loc raționalismului și argumentelor filosofice aride. Biserica din perioada aceasta părea vie, dar, în realitate, era moartă din punct de vedere spiritual.

Scrisoarea este valabilă totodată și pentru toate generațiile de creștini. Unii creștini vorbesc în termeni elogioși despre credincioșia lor față de Hristos în experiența lor trecută. Din nefericire, ei nu au prea multe de spus despre experiența lor prezentă cu El. Ei sunt creștini cu numele și le lipsește religia adevărată a inimii și dedicarea reală față de Evanghelie.

Ținând cont de marele adevăr al mântuirii doar prin credința în Hristos; ce fapte ale noastre nu sunt „desăvârșite” înaintea lui Dumnezeu? Ce înseamnă aceasta și cum ne putem „desăvârși” faptele înaintea Sa? (Vezi Matei 5:44-48.)

Joi 17 ianuarie – Creștinii din Laodiceea

Laodiceea, o cetate bogată situată pe o rută comercială importantă, era vestită pentru producerea de lână, pentru băncile ei (în care era mult aur) și pentru școala de medicină care producea un unguent pentru ochi. Prosperitatea i-a făcut pe cetățenii ei mulțumiți de ei înșiși. În jurul anului 60 d.Hr., orașul a fost distrus de un cutremur, însă locuitorii au refuzat ajutorul Romei, susținând că aveau tot ce le trebuia. Însă cetatea nu dispunea de o sursă de apă proprie și depindea de un apeduct care transporta apă din izvoarele termale din Hierapolis. Traseul fiind lung, apa ajungea la ea căldicică.

7. Identifică asemănările dintre particularitățile cetății și evaluarea pe care i-o face Domnul bisericii de acolo. De care spirit al locuitorilor ei s-au molipsit și creștinii din Laodiceea? Apocalipsa 3:14-17; Osea 12:8

Isus nu i-a mustrat pe creștinii din Laodiceea pentru vreun păcat grav, pentru erezie sau apostazie. Problema lor era mai curând mulțumirea cu starea spirituală existentă, care ducea la letargie. La fel ca apa care ajungea în cetate, nu erau nici reci, nici fierbinți, ci doar căldiceii. Pretindeau că sunt bogați și că nu aveau nevoie de nimic, dar erau săraci, goi și incapabili să-și vadă starea spirituală.

Biserica din Laodiceea ilustrează foarte bine starea spirituală a bisericii de la sfârșitul istoriei pământului. Vezi legătura puternică a pasajului cu Apocalipsa 16:15, unde se vorbește despre pregătirea pentru criza finală. Ultima biserică avea să existe în vremuri de mari tulburări politice și religioase și urma să se

Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

confrunte cu provocări nemaiîntâlnite în generațiile anterioare. Biserica din Laodiceea este mulțumită de sine și are de luptat pentru o credință adevărată. Avertizarea lui Isus este valabilă pentru cei de atunci și pentru noi toți.

Isus îi asigură pe laodiceeni că îi iubește, că nu îi va abandona și încheie spunând că El stă la ușă și bate (vers. 19,20), imagine inspirată din Cântarea cântărilor 5:2-6. Cine îi deschide va avea parte de o cină specială cu El.

Ce sfat le-a dat Isus laodiceenilor, deci și nouă, celor de astăzi? Ce simbolizează aurul, haina albă și alifia pentru ochi (1 Petru 1:7; Isaia 61:10; Efeseni 1:17,18)?

Vineri, 19 ianuarie – Un gând de încheiere

Cele șapte mesaje indică declinul spiritual al celor șapte biserici. Biserica din Efes a fost credincioasă, dar și-a pierdut dragostea dintâi. Bisericile din Smirna, Pergam și Filadelfia au fost credincioase; doar câțiva membri făceau excepție. Tiatira a cunoscut două etape în credințioșia ei față de Hristos. Biserica din Sardes a avut o problemă foarte gravă. Majoritatea apartenenților ei erau în conflict cu Evanghelia și doar puțini au rămas credincioși. Biserica din Laodiceea era într-o stare atât de deplorabilă, încât nu avea nimic bun pentru care să fie apreciată.

La finalul fiecărui mesaj, Isus le face diferite promisiuni celor care acceptă sfaturile Lui. Se observă însă un fapt interesant: numărul promisiunilor este proporțional cu declinul spiritual al bisericilor. Astfel începând cu Efesul, care primește o singură făgăduință, fiecare biserică din șirul celor șapte cunoaște un declin spiritual mai mare decât cea anterioară, dar primește mai multe făgăduințe. La final, biserica din Laodiceea primește una singură, dar și pe cea mai mare: să stea alături de Isus pe scaunul Lui de domnie (Apocalipsa 3:21)

Studiu suplimentar: *Faptele apostolilor*, cap. 57, „Descoperirea”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Exodul 34 - 40

1. Când își punea Moise marama pe față?
2. Prin ce expresie sunt caracterizate persoanele care au adus daruri pentru sanctuar?
3. De la câți oameni s-a strâns darul de o jumătate de siclu?
4. Ce a făcut Moise după ce a constatat că toate lucrările sanctuarului fuseseră făcute conform cerințelor?

Istoria mântuirii, capitolul 47

5. Ce anume erau date la o parte prin învățăturile lui Luther?

19 ianuarie – 25 ianuarie

Întronarea Mielului

Textul de memorat: „*Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.*” (Apocalipsa 3:21)

Până în acest punct, viziunea a conținut mesajele transmise de Hristos poporului Său de pe pământ. Acum, viziunea își mută locul de desfășurare de pe pământ în cer și descrie „ce are să se întâmple după aceste lucruri” (Apocalipsa 4:1) - viitorul.

Viziunea din capitolele 4 și 5 ne oferă o imagine a marii lupte. La fel ca în capitolul 12, ea înfățișează simbolic istoria planului de mântuire, începând cu lucrarea lui Hristos pe pământ. Înainte să ne dezvăluie viitorul, ni se permite să privim pentru o clipă începerea lucrării Sale din cer. Capitolele 4 și 5 ne prezintă semnificația evenimentelor viitoare consemnate în restul cărții, văzute din perspectiva Cerului.

De asemenea, observăm că, dacă mesajele către cele șapte biserici au fost scrise într-un limbaj oarecum explicit, de aici înainte cartea recurge la un limbaj simbolic care nu este întotdeauna simplu de interpretat. Limbajul acesta este preluat din istoria poporului lui Dumnezeu, așa cum este ea consemnată în Vechiul Testament. De aceea, interpretarea corectă a cărții Apocalipsa necesită o înțelegere corectă a limbajului ei simbolic în lumina Vechiului Testament.

Duminică, 20 ianuarie – În sala tronului din cer

În Apocalipsa 4:1, Isus îl invită pe Ioan să urce în cer prin ușa deschisă, pentru a-i oferi o imagine extinsă a istoriei, din timpul acela până la revenirea Sa.

1. Ce aflăm despre grandoarea sălii tronului ceresc? Apocalipsa 4:1-8; Ezechiel 1:26-28; Apocalipsa 5:11-14

Prin ușa deschisă a templului ceresc, apostolul a văzut tronul lui Dumnezeu. Tronul acesta este simbolul domniei și al autorității lui Dumnezeu asupra lumii create, iar curcubeul care înconjoară tronul reprezintă credincioșia Lui față de poporul Său. Însă autoritatea Lui a fost contestată de Satana, adversarul Său care a vrut să-l ia locul. Aceasta este miza principală a marii lupte dintre Dumnezeu și Satana. Întrunirea din sala tronului ceresc are ca scop să stabilească o dată pentru totdeauna legitimitatea domniei lui Dumnezeu asupra universului.

2. Ce învățăm din următoarele texte despre închinarea adevărată? De ce se cuvine să ne închinăm lui Dumnezeu (capitolul 4) și Mielului (capitolul 5)? Apocalipsa 4:8-11; Apocalipsa 5:9-14

Apocalipsa 4 și 5 prezintă o descriere generală a sălii tronului din templul ceresc și a închinării care se desfășoară acolo. Dumnezeu primește laude pentru puterea Sa creatoare și Mielul, pentru mântuirea pe care a adus-o. Închinarea adevărată rememorează și celebrează lucrarea minunată a lui Dumnezeu de creare și de răscumpărare. Dumnezeu care a creat lumea are puterea de a o readuce la starea inițială și de a o transforma într-o locuință veșnică pentru poporul Său, așa cum a promis.

„Mielul care a fost junghiat” pentru noi este Creatorul nostru și al universului. Ce speranță ne dă acest fapt, în această lume a necazului și durerii?

Luni, 21 ianuarie – Întrunirea din sala tronului ceresc

Din descrierea din Apocalipsa 4:4, deducem că cei 24 de bătrâni nu sunt îngeri. În Biblie, numele de „bătrân” se referă în general la oameni. Spre deosebire de îngeri, care stau mereu înaintea lui Dumnezeu, „bătrânii” aceștia stau pe scaune de domnie. Hainele lor albe sunt veșmintele tipice credincioșilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 3:4,5). Coroanele victoriei (în greacă, *stephanoi*) de pe capetele lor sunt cele făgăduite de Domnul biruitoarelor (Iacov 1:12). Toate acestea ne sugerează că ei sunt oameni sfinți glorificați.

Numărul 24 este simbolic: constă din două serii de 12, în Biblie 12 fiind simbolul poporului lui Dumnezeu. Prin urmare, cei 24 de bătrâni ar putea fi reprezentanții poporului lui Dumnezeu în totalitatea lor. De asemenea, 24 este numărul căpeteniilor cetelor de preoți care slujeau pe rând în templul de pe pământ (1 Cronici 24:1-19).

Faptul că cei 24 de bătrâni nu mai sunt menționați în alt loc din Biblie ne lasă să înțelegem că ei sunt nou-veniți în sala tronului ceresc, poate, cu puțin timp înainte de momentul descris. Ar putea fi sfinții înviați la moartea lui Isus (Matei 27:51-53) și luați la cer de El, la înălțarea Sa (Efeseni 4:8).

3. Compară descrierea făcută de Ioan celor patru făpturi vii cu descrierile asemănătoare din viziunile lui Ezechiel și Isaia. Apocalipsa 4:6-8; Ezechiel 1:5-14; Ezechiel 10:20-22; Isaia 6:2,3

Cele patru făpturi vii sunt îngerii care îi slujesc lui Dumnezeu stând cel mai aproape de tronul Său (Psalmii 99:1). Aripile simbolizează rapiditatea cu care aduc la îndeplinire poruncile Sale, iar ochii, inteligența lor.

Marți, 22 ianuarie – Cartea pecetluită

4. Ce înseamnă faptul că această carte era pecetluită? Apocalipsa 5:1; Vezi Isaia 29:11,12

Potrivit textului grecesc, sulul se afla pe tron, la dreapta Tatălui. Aștepta să vină Cineva vrednic să-l ia și să-și ocupe locul pe tron.

Ellen G. White precizează că sulul pecetluit conține „istoria providenței lui Dumnezeu, istoria profetică a națiunilor și a bisericii. Acolo erau cuprinse cuvintele divine, autoritatea Sa, poruncile Sale, legile Sale, toate sfaturile Celui Veșnic în simbol și istoria tuturor puterilor conducătoare ale națiunilor. În limbaj simbolic, în sulul acesta era arătat rolul tuturor națiunilor, limbilor și popoarelor de la începutul și până la încheierea istoriei pământului” (Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 9, p. 7).

Pe scurt, sulul pecetluit conține taina lui Dumnezeu cu privire la planurile Sale de a rezolva problema păcatului și de a salva ființele umane căzute. Planurile acestea se vor împlini complet la a doua venire a lui Hristos (vezi Apocalipsa 10:7).

5. De ce este Hristos singurul vrednic în întregul univers să ia sulul pecetluit și să-l deschidă? Apocalipsa 5:2-7

Scena din sala tronului are legătură cu rebeliunea lui Satana. Planeta aceasta, deși a fost creată de Dumnezeu, s-a aflat sub stăpânirea uzurpatorului, Satana. Plânsul lui Ioan ar putea fi asociat cu lacrimile vărsate de credincioșii din toate timpurile pentru a fi scăpați din robia păcatului. Sulul pecetluit cuprinde planul lui Dumnezeu pentru rezolvarea problemei păcatului. Bineînțeles că Dumnezeu ar fi putut rezolva această problemă singur, fiindcă dispune de o putere infinită. Răscumpărarea rasei umane căzute cerea însă pe cineva special, adică pe Isus, care a biruit și care a fost astfel vrednic să deschidă cartea, să preia stăpânirea asupra pământului și să devină Mijlocitorul nostru în sanctuarul ceresc.

Cum putem să-L păstrăm pe Isus în prim-planul experienței noastre creștine?

Miercuri, 23 ianuarie – Întronarea Mielului

6. Ce idee transmisă de următoarele pasaje împreună ne dă o mare speranță și mângâiere sufletească? Apocalipsa 5:8-14; Efeseni 1:20-23; Evrei 10:12

Când S-a apropiat de tron, Hristos (Mielul) a luat sulul. Prin acest act, a primit toată autoritatea și suveranitatea (Efeseni 1:20-22). Întregul univers a recunoscut în clipa aceea biruința deplină a lui Hristos asupra păcatului și legitimitatea stăpânirii Sale. Ce se pierduse prin Adam a fost recăștigat de Hristos.

Faptul că El ia acest sul sugerează ideea că destinul întregii omeniri este așezat în mâinile lui Hristos. Cele patru făpturi vii și cei douăzeci și patru de bătrâni se pleacă înaintea Lui și I se închină (la fel ca în Apocalipsa 4:9,10): „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecetea, căci ai fost junghiat.” Prin aceasta, îngerii și reprezentanții omenirii răscumperate validează jertfa lui Hristos în favoarea omenirii. El a plătit cu sângele Său prețul de răscumpărare pentru oamenii căzuți și le oferă speranța mântuirii și promisiunea unui viitor care întrece orice imaginație.

Celor patru făpturi vii și bătrânilor li se alătură apoi îngerii nenumărați din jurul tronului și îi aduc laude împăratului care este întronat: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat, să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda!” (Apocalipsa 5:12).

În acest punct, toate ființele create din cer și de pe pământ se unesc să Le aducă adorare Tatălui și Fiului: „Ale Celui ce șade pe scaunul de domnie și ale Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpânirea în vecii vecilor!” (Apocalipsa 5:13). La acest cuvânt al lor, cele patru făpturi vii răspund cu „amin”, iar cei douăzeci și patru de bătrâni se prosternă, încheind astfel sărbătoarea din sala tronului ceresc.

Unii fizicienii presupun că într-o zi universul se va topi, alții că se va prăbuși în el însuși, iar alții că se va dezintegra. Cât de diferit este viitorul prezentat în Cuvântul lui Dumnezeu! Cum putem să ne bucurăm încă de pe acum de viitorul care ne este rezervat?

Joi, 24 ianuarie – Semnificația Cincizecimii

Apocalipsa 5 descrie unul dintre evenimentele decisive din istoria planului de mântuire: intrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc ca împărat și Mare-Preot, pentru lucrarea Sa de după răstignire. Ocupându-și locul pe tronul ceresc la dreapta Tatălui (Evrei 12:2; vezi și Apocalipsa 3:21), El duce la bun sfârșit planul de mântuire. În același timp, El mijlocește pentru noi în sanctuarul ceresc și ne asigură intrarea liberă la Dumnezeu și iertarea păcatelor.

7. Ce importanță avea înălțarea lui Hristos la cer pentru coborârea Duhului Sfânt? De ce nu a coborât Duhul asupra ucenicilor înainte ca Isus să fie proslăvit? Faptele 2:32-36; Ioan 7:39

Înălțarea lui Hristos în sanctuarul ceresc a fost urmată de coborârea Duhului Sfânt asupra ucenicilor. Apocalipsa 5:6 menționează că cele șapte Duhuri sunt „trimise în tot pământul”. Numărul șapte denotă lucrarea Duhului Sfânt în lume în totalitatea ei. Până la acest moment, Duhul Sfânt apare de obicei înaintea tronului (vezi Apocalipsa 1:4; 4:5), însă, odată cu întronarea lui Hristos, El este trimis pe pământ. Trimiterea aceasta este legată de o nouă etapă a lucrării lui Hristos, aceea de după Calvar. Ea era semnul că Isus Se înfățișase înaintea Tatălui și că jertfa Sa în favoarea oamenilor fusese acceptată.

„Înălțarea lui Isus la cer a fost semnalul că urmașii Lui aveau să primească binecuvântata făgăduință. (...) Când a trecut prin porțile cerului, Hristos a fost întronat în timp ce îngerii care-L înconjurau I se închinau. De îndată ce această ceremonie s-a încheiat, Duhul Sfânt a coborât asupra ucenicilor în torente bogate și Hristos a fost cu adevărat proslăvit, chiar cu slava pe care o avusese la Tatăl din veșnicie. Revărsarea Duhului Sfânt din Ziua Cincizecimii a fost comunicarea din partea Cerului că întronarea Mântuitorului a avut loc. Potrivit făgăduinței Sale, El a trimis din ceruri Duhul Sfânt asupra urmașilor Săi, ca un semn că El a primit, ca Preot și împărat, toată puterea în cer și pe pământ și că El era Cel Uns peste poporul Său” (Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 30).

Citește Evrei 4:16 și 8:1. Cum te simți la gândul că Isus stă pe tronul ceresc ca Împărat și Preot al nostru? Ce influență are acest adevăr asupra atitudinii tale față de diversele situații prin care treci și asupra atitudinii tale față de viitor?

Vineri, 25 ianuarie – Un gând de încheiere

Mesajul din capitolele 4 și 5 are o importanță deosebită pentru poporul lui Dumnezeu de azi. Coborârea Duhului Sfânt la Cincizecime a marcat începutul predicării Evangheliei; mesajul central era despre Isus, cel înălțat ca împărat și Preot pe tronul ceresc și era inima credinței primilor creștini (Faptele 2:32-36; 5:30,31). El îi motiva pe credincioși și le alimenta credința și curajul în fața persecuției și a greutăților vieții (Faptele 7:55,56; Romani 8:34). Mulți au răspuns predicării lor. De atunci înainte și prin prezența lui Isus în lucrarea Duhului Sfânt, împărăția lui Dumnezeu pe pământ s-a extins continuu.

Să nu uităm niciodată că doar vestea bună a mântuirii prin Hristos poate atinge inima oamenilor și îi poate transforma, doar ea îi poate convinge să răspundă la apelul Evangheliei veșnice de a se teme de Dumnezeu, de a-l da slavă și de a-I se închina (Apocalipsa 14:7). Singura noastră speranță este Mântuitorul nostru, împăratul și Preotul nostru din sanctuarul ceresc. El este cu credincioșii Săi și va fi cu ei până la sfârșit (Matei 28:20). Viitorul este în mâna Lui.

Să nu uităm că, păstrând în minte esența Evangheliei, propovăduirea mesajului ultim în lumea aceasta pierdută și suferindă va avea succes. Nimic altceva din ce predicăm nu întrece în importanță jertfa lui Hristos și ceea ce ne învață ea despre Dumnezeu.

Studiu suplimentar: *Viața lui Iisus*, cap. 87, „La Tatăl Meu și la Tatăl vostru”; *Faptele apostolilor*, cap. 5, „Darul Duhului”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 1-7

1. Ce trebuia să facă cel care aducea o ardere-de-tot, ca să facă ispășire pentru el?
2. Ce trebuiau să conțină și ce nu trebuiau să conțină toate darurile de mâncare?
3. Despre care două lucruri a spus Dumnezeu să nu fie mâncate „cu niciun chip”?
4. Carnea cărei jertfe de ispășire nu trebuia să fie mâncată, ci arsă?

Istoria mântuirii, capitolul 48

5. Ce răspuns i-a dat Tyndale învățatului catolic care afirmase că ar fi fost mai bine fără Legea lui Dumnezeu decât fără legea papei?

26 ianuarie – 1 februarie

Cele șapte peceți

Textul de memorat: „Vrednic ești Tu să iei cartea și să-i rupi pecețile: căci ai fost junghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, cu sângele Tău, oameni din orice seminție, de orice limbă, din orice norod și de orice neam. Ai făcut din ei o împărăție și preoți pentru Dumnezeul nostru, și ei vor împărăți pe pământ!” (Apocalipsa 5:9,10)

Apocalipsa 6 continuă scena din capitolele 4 și 5 de la momentul în care Hristos a luat sulul pecetluit și a recâștigat ce s-a pierdut prin Adam. El Se pregătește apoi să rupă pecețile sulului și să ducă la bun sfârșit planul de mântuire.

Cincizecimea a marcat începutul răspândirii Evangheliei, prin care Hristos își extinde împărăția. Ruperea peceților se referă la propovăduirea Evangheliei, începută la Cincizecime, și la consecințele respingerii ei. Ruperea peceții a șaptea coincide cu finalul istoriei lumii.

Apocalipsa 3:21 ne oferă cheia semnificației celor șapte peceți: „Celui ce va birui îi voi da să șadă cu Mine pe scaunul Meu de domnie, după cum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu pe scaunul Lui de domnie.” Capitolele 4 și 5 ne vorbesc despre biruința lui Hristos și despre înălțarea Sa la tronul Tatălui, iar capitoul 7 despre biruitorii din fața tronului lui Hristos. De aceea, capitoul 6 este despre poporul lui Dumnezeu aflat în procesul de obținere a biruinței spre a putea sta cu Isus pe tronul Său.

Duminică, 27 ianuarie – Ruperea primei peceți

1. Observă cuvintele-cheie comune următoarelor trei pasaje. Ce ai descoperit de aici despre semnificația primelor patru peceți? Apocalipsa 6:1-8; Leviticul 26:21-26; Matei 24:1-14

Evenimentele corespunzătoare celor șapte peceți trebuie înțelese prin prisma blestemelor prevăzute în legământul Vechiului Testament, exprimate prin termenii „săbie”, „lipsă de pâine”, „ciuma” și „fiarele de pe câmp” (Leviticul 26:21-26). În Ezechiel 14:21 sunt numite „cele patru pedepse grozave” ale lui Dumnezeu. Prin aceste pedepse care cad asupra celor necredincioși, Dumnezeu urmărește să-i conștientizeze pe cei din poporul Său de starea lor spirituală, să-i mustre când nu sunt credincioși legământului. El dorește ca ei să rămână treji în timp ce așteaptă revenirea lui Isus.

Există asemănări și între primele patru peceți și pasajul din Matei 24:4-14, unde Isus a explicat ce urma să se întâmple pe pământ. Cei patru călăreți sunt simboluri ale evenimentelor prin care Dumnezeu îi ține pe cei din poporul Său pe calea cea bună, amintindu-le că lumea aceasta nu este casa lor.

Apocalipsa 6:1,2 este un pasaj simbolic care vorbește despre victorie. El ne trimite cu gândul la Apocalipsa 19:11-16, unde Hristos apare călare pe un cal alb, conducând armatele cerești în ultima bătălie din istoria pământului. Albul, simbolul purității, este de regulă asociat cu Hristos și cu urmașii Lui. Călărețul are un arc și primește o cunună, imagine din Vechiul Testament (Habacuc 3:8-13; Psalmii 45:4,5). Călărețul care „a pornit biruitor și ca să biruiască” poartă coroana biruinței - în grecește: *stephanos* (Apocalipsa 2:10; 3:11).

Scena primei peceți descrie începerea răspândirii Evangheliei la Cincizecime și a extinderii împărăției Sale în perioada apostolică, care corespunde cu mesajul către biserica din Efes (Coloseni 1:23). Dar mai sunt încă multe teritorii în care nu s-a ajuns și mulți oameni de adus la Isus până la biruința finală de la revenirea Sa.

Să nu uităm că, dacă suntem cu Hristos, suntem de partea învingătorilor, indiferent de situația noastră prezentă!

Luni, 28 ianuarie – Pecetea a doua și pecetea a treia

2. Luând în considerare descrierea calului roșu și a călărețului, ce ni se spune aici cu privire la Evanghelie? Apocalipsa 6:3,4

Roșul este culoarea sângelui. Călărețul primește o sabie mare și puterea de a lua pacea de pe pământ.

Pecetea a doua prezintă consecințele respingerii Evangheliei. Hristos duce lupta spirituală prin propovăduirea Evangheliei, dar forțele răului I se împotrivesc puternic. Inevitabil, apare persecuția. Nu călărețul este autorul uciderilor, însă consecința inevitabilă a răspândirii Evangheliei este persecuția (vezi Matei 10:34).

3. Pe baza descrierii calului negru și a călărețului, la ce realitate legată de propovăduirea Evangheliei se face referire aici? Apocalipsa 6:5,6; Leviticul 26:26; Ezechiel 4:16

Călărețul de pe calul negru are în mână o cumpănă, un cântar pentru alimente. Se face un anunț: „O măsură de grâu pentru un dinar! Trei măsuri de orz pentru un dinar!” (Apocalipsa 6:6). În zona aceea a lumii, cerealele, uleiul și vinul erau considerate alimente de bază (Deuteronomul 11:14). Faptul că se vând cu cântarul denotă lipsă sau foamete mare (Leviticul 26:26; Ezechiel 4:16). Pe timpul lui Ioan, un dinar era salariul pe o zi (Matei 20:2), cu care se asigurau, în condiții normale, cele necesare familiei într-o zi. Pe timp de foamete însă, prețurile creșteau enorm. În scena peceții a treia, venitul de pe o zi reușește să asigure hrana unui singur om. Pentru a hrăni o familie mică, salariul de pe o zi era dat pe trei măsuri de orz, hrana mai ieftină a săracului.

Scena peceții a treia înfățișează alte consecințe ale respingerii Evangheliei. Considerând calul alb ca pe un simbol al propovăduirii Evangheliei, calul negru ar sugera absența ei. În Biblie, grâul simbolizează Cuvântul lui Dumnezeu (Luca 8:11). Respingerea lui duce în mod inevitabil la foamete spirituală, situație profetizată de Amos (Amos 8:11-13).

Marti, 29 ianuarie – Scena peceții a patra

4. Ce scenă este descrisă în versetele următoare și ce legătură are cu scena de mai înainte? Apocalipsa 6:7,8

Culoarea calului care se arată la ruperea peceții a patra este exprimată prin termenul grecesc *chloros*, culoarea cenușie a unui corp în descompunere. Călărețul se numește Moartea și este însoțit de Locuința morților (Hades). Lor li se permite să ucidă a patra parte a pământului prin sabie, foamete, molimă și animale sălbatice.

Pecetea a patra aduce molimă și moarte. Foametea spirituală rezultată din respingerea Evangheliei conduce în mod inevitabil la moarte spirituală.

Vestea bună este că puterea morții și a Locuinței morților este limitată - li se dă putere doar asupra unei părți (a patra) a pământului. Isus ne asigură că El ține cheile morții și ale Locuinței morților (vezi Apocalipsa 1:18).

5. Recapitulează mesajele către bisericile din Efes, Sardes, Pergam și Tiatira din Apocalipsa 2. Compară situația acestor biserici cu scenele ruperii celor patru peceți. Ce asemănări observi?

Scenele celor șapte peceți prezintă istoria bisericii. Cele șapte biserici și cele șapte peceți corespund diferitelor perioade din istoria creștină. În timpurile apostolice, Evanghelia s-a răspândit rapid în toată lumea. A urmat apoi o perioadă de persecuție în Imperiul Roman, între sfârșitul secolului I și începutul secolului al IV-lea, așa cum se arată în scena peceții a doua. Pecetea a treia indică perioada de compromis

din secolele al IV-lea și al V-lea, caracterizată de foamete spirituală, de lipsă a Scripturii, care a dus la „Evul Mediu întunecat”. Pecetea a patra descrie foarte bine moartea spirituală care a caracterizat creștinismul în Evul Mediu întunecat.

Apocalipsa 6:6 declară că „untdelemnul și vinul” nu vor fi afectate de foametea din perioada peceții a treia. Ce semnificație poate avea această afirmație?

Miercuri, 30 ianuarie – Ruperea peceții a cincea

6. Ce evenimente sunt descrise în versetele următoare? Apocalipsa 6:9,10

În Biblie, cuvântul „suflet” semnifică întreaga ființă umană (Geneza 2:7). Martirajul credincioșilor lui Dumnezeu este simbolizat aici prin sângele jertfit și turnat la piciorul altarului de jertfă din sanctuarul pământesc (Exodul 29:12, Leviticul 4:7). Credincioșii lui Dumnezeu au suferit nedreptăți și au fost uciși din cauza mărturiei lor despre Evanghelie. Ei strigă la Dumnezeu și îi cer să intervină și să-i răzbune. Textele acestea vorbesc despre nedreptatea de pe pământ, nu despre starea omului în moarte.

7. Ce răspuns primesc martirii la rugămintea pe care I-o fac lui Dumnezeu? Apocalipsa 6:11; Deuteronomul 32:43; Psalmii 79:10

Sfinții martirizați primesc haine albe, simbolul neprihănirii lui Hristos, fapt care duce la răzbunarea sau îndreptățirea lor - darul Său pentru cei care acceptă harul Său (Apocalipsa 3:5; 19:8). De notat că, în limba greacă, în Apocalipsa 6:11 nu apare cuvântul „numărul”. Deci nu este vorba despre un număr al sfinților martirizați care trebuie atins înainte de revenirea lui Hristos, ci despre desăvârșirea caracterului lor. Copiii lui Dumnezeu sunt făcuți desăvârșiți prin haina neprihănirii lui Hristos, nu prin meritele lor (Apocalipsa 7:9,10). Sfinții martirizați vor fi înviați și răzbunați la a doua venire a lui Hristos, la începutul mileniului (Apocalipsa 20:4).

Pecetea a cincea corespunde în plan istoric cu Evul Mediu, când milioane de credincioși au fost martirizați din cauza credinței, dar trimite și la experiența poporului lui Dumnezeu din orice timp, din vremea lui Abel (Geneza 4:10) și până la sfârșit, când Dumnezeu va răzbuna „sângele robilor Săi” (Apocalipsa 19:2).

Tu ai suferit din cauza nedreptății? Ce încurajare găsești în acest studiu?

Joi, 31 ianuarie – Ruperea peceții a șasea

În scena peceții a cincea, credincioșii sufereau și strigau la Dumnezeu să intervină. A sosit timpul ca El să răspundă la rugăciunile lor.

8. Ce dezvăluiri ni se fac în următoarele versete? Apocalipsa 6:12-14; Matei 24:29,30; 2 Tesaloniceni 1:7-10

Semnele cosmice din cadrul peceții a șasea sunt cele pe care Isus le-a prevestit în Matei 24:29,30 și care urmau să aibă loc la sfârșitul „necazului celui mare” (Apocalipsa 7:14), ca indicii ale revenirii. Soarele, luna, „stelele” (meteorii) și cerul amintite aici nu au sens figurat. Cuvintele „ca” și „cum” indică deja o analogie cu un obiect sau un eveniment propriu-zis - soarele s-a făcut negru ca un sac de păr, luna s-a făcut ca sângele, stelele au căzut pe pământ cum cad smochinele verzi din pom când bate un vânt puternic și cerul s-a strâns ca un sul. Creștinii au recunoscut în cutremurul din 1755 din Lisabona, în ziua întunecată din 19 mai 1780 din estul New Yorkului și din sudul Noii Anglii și în ploaia spectaculoasă de meteoriți de deasupra Oceanului Atlantic din 13 noiembrie 1833 împlinirea profeției despre venirea lui Hristos. Evenimentele acestea au declanșat redeșteptarea cunoscută ca a Doua Mare Trezire.

Citește Apocalipsa 6:15-17 și 19:11-21. Citește și Isaia 2:19, Osea 10:8 și Luca 23:30. În scenele descrise aici, oamenii de toate categoriile încearcă să se adăpostească, panicați de cataclismele grozave care au loc la revenirea lui Hristos. Ei le cer stâncilor și munților să-i ascundă de „Fața Celui ce șade pe scaunul de Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

Domnie și de mânia Mielului” (Apocalipsa 6:16). A venit timpul să se facă dreptate, fiindcă Hristos vine „ca să fie proslăvit în sfinții Săi” (2 Tesaloniceni 1:10). Sfârșitul celor păcătoși este descris în Apocalipsa 19:17-21.

Scena se încheie cu o întrebare retorică pusă de oamenii îngroziți: „Căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta în picioare?” (Apocalipsa 6:17; vezi și Naum 1:6; Maleahi 3:2.) Răspunsul la întrebarea aceasta este dat în Apocalipsa 7:4 - vor sta în picioare credincioșii pecetluiți.

Ce răspuns poți da tu la această întrebare și ce argumente biblice ai?

Vineri, 1 februarie – Un gând de încheiere

Prin simbolurile ei, viziunea despre ruperea celor șapte peceți arată către grija lui Dumnezeu pentru poporul Său de pe pământ. Kenneth A. Strand spune:

„În Scriptură, există asigurarea că Dumnezeu i-a purtat mereu de grijă poporului Său, că El este mereu prezent ca să-l susțină și că în mărețul deznodământ escatologic îl va răzbuna pe deplin și îl va răsplăti generos cu viața veșnică. Cartea Apocalipsa preia și dezvoltă frumos tema aceasta și nu este nici pe departe o carte obscură sau bizară care face notă discordantă cu restul Bibliei, în general; ea transmite însăși esența mesajului biblic. Potrivit ei, «Cel viu» - Cel care a învins moartea și mormântul (Apocalipsa 1:18) - nu-i va părăsi niciodată pe urmașii Săi credincioși și, chiar și atunci când sunt martirizați, ei sunt învingători (Apocalipsa 12:11) și le este rezervată «cununa vieții» (Apocalipsa 2:10; 21:1-4; 22:4).” (Vezi Kenneth A. Strand, „The Seven Heads: Do They Represent Roman Emperors?” în *Symposium on Revelation*, cartea 2, 1992, vol. 7, p. 206.)

Studiu suplimentar: *Mărturii pentru pastori și slujitorii Evangheliei*, cap. „Nevoia lumii”, ed. 2007, pp. 405-407.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 8-14

1. Ce anume s-a arătat întregului popor, după ce Moise și Aaron au ieșit din cortul întâlnirii?
2. Ce lege veșnică i-a fost dată lui Aaron, după moartea lui Nadab și Abihu?
3. Când puteau ieși în viața publică femeia care năștea un băiat și cea care năștea o fată?
4. În cazul vindecării unui lepros, unde trebuia făcută cercetarea?

Istoria mântuirii, capitolul 49

5. Din ce cauză a degenerat religia protestantă în formalism?

2 februarie – 8 februarie

Poporul lui Dumnezeu, sigilat

Textul de memorat: „Aceștia vin din necazul cel mare; ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului.” (Apocalipsa 7:14)

Mesajul deschiderii celor șapte peceteți este că orice om care L-a cunoscut pe Hristos va avea parte fie de binecuvântarea adusă de prezența lui Dumnezeu în viața lui, fie de consecințele dureroase ale despărțirii de Dumnezeu. Primele patru peceteți prezintă măsurile disciplinare luate de Dumnezeu pentru poporul Său ca să-l trezească din letargia sa spirituală și să-l facă biruitor. Pe de altă parte, poporul lui Dumnezeu suferă nedreptăți și este asuprit în lumea aceasta ostilă Evangheliei. La ruperea peceteții a șasea, Dumnezeu Se ocupă de cei care le-au făcut rău credincioșilor Lui.

Capitolul 7 este o paranteză între pecetea a șasea și pecetea a șaptea. Pecetea a șasea prezintă elemente legate de a doua venire a lui Hristos. După judecata celor păcătoși, aflăm că cei care vor sta în picioare în ziua revenirii lui Hristos vor fi cei pecetluiți.

Apocalipsa 7 ne dezvăluie o parte dintre caracteristicile poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, cealaltă parte apărând în Apocalipsa 14:1-5. Perioada istorică acoperită de scena din capitolul 7 coincide cu cea a parantezei introduse între trâmbița a șasea și trâmbița a șaptea (Apocalipsa 10:1 - 11:14), care înfățișează experiența și misiunea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului.

Duminică, 3 februarie – Îngerii țin vânturile

1. Ce prezintă Ioan în versetele următoare? Până când trebuie să țină îngerii vânturile? Ce se va întâmpla la încheierea pecetluirii? Apocalipsa 7:1-3; 2 Petru 3:9-14

În Vechiul Testament, vânturile simbolizează forțele distructive prin care Dumnezeu execută judecata asupra celor păcătoși (Ieremia 23:19,20). Sunt un alt mod de a descrie cele șapte plăgi care se vor abate asupra oamenilor nepocăiți înainte de a doua venire (Apocalipsa 16). Aflăm însă că ele vor fi ținute pe loc prin intervenția divină până la încheierea sigilării poporului lui Dumnezeu.

În perioada antică, pecetea era un semn al proprietății. În Noul Testament, pecetluirea simbolică arată că „Domnul cunoaște pe cei ce sunt ai Lui” (2 Timotei 2:19). Dumnezeu își cunoaște credincioșii și îi sigilează cu Duhul Sfânt (Efeseni 1:13,14; 4:30). La sfârșitul timpului, sigiliul de pe frunte este semnul celor care aleg să fie de partea lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:1). Dar nu este un semn vizibil aplicat pe frunte, ci, așa cum afirmă Ellen G. White, el semnifică „o consolidare în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală, în așa fel încât să nu poată fi clintțiți” (Ellen G. White, *Evenimentele ultimelor zile*, ed. 2003, p. 158). Cei care se așază conștient și de bunăvoie de partea fiarei primesc semnul ei (Apocalipsa 13:16,17).

De-a lungul istoriei, credințioșii poporului lui Dumnezeu a fost testată în diverse moduri. Însă, în criza finală, testul va fi păzirea poruncilor lui Dumnezeu (Apocalipsa 12:17; 14:12) și, în special, a poruncii a patra (Apocalipsa 14:7). Sabatul a fost semnul poporului lui Dumnezeu din timpurile biblice (Exodul 31:12-17; Ezechiel 20:12,20) și va fi semnul loialității față de El și în criza finală.

În timpul sfârșitului, sigiliul are și rolul de semn al protecției în fața forțelor distructive ale ultimelor șapte plăgi (vezi Ezechiel 9:1-11 pentru imaginile de fond din Apocalipsa 7:1-3). Așa se oferă răspunsul complet la întrebarea ridicată în Apocalipsa 6:17: cei care vor fi protejați în ziua mâniei lui Dumnezeu sunt credincioșii sigilați.

Pavel ne îndeamnă să nu-L întristăm pe Duhul Sfânt prin care am fost pecetluiți (Efeseni 4:30). Ce vrea să spună? Prin ce fapte Îl întristăm pe Duhul Sfânt? Ce decizii poți lua pentru a nu-L întrista?

Luni, 4 februarie – Poporul lui Dumnezeu, sigilat

2. Care e numărul celor pecetluiți? Ce semnificație are acest număr? Apocalipsa 7:4-8

Anunțarea numărului celor sigilați marchează încheierea activității de sigilare. Ioan aude că numărul lor este de 144 000 din toate semințiile fiilor lui Israel. Numărul nu are înțeles propriu, ci figurat. Este pătratul lui 12 (12x12) înmulțit cu 1 000. Cifra 12 este simbolul poporului lui Dumnezeu: semințiile lui Israel și biserica creștină ridicată pe temelii ale celor 12 apostoli (Efeseni 2:20). Prin urmare, numărul 144 000 semnifică totalitatea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului, o manifestare modernă a Israelului de odinioară.

Cele 12 seminții enumerate în Apocalipsa 7 sunt tot un simbol, o referire la Israelul din vechime, fiindcă ele nu mai există în prezent. Poporul evreu de astăzi nu mai este format din 12 seminții (zece dintre ele au fost duse în robie când au fost cucerite de asirieni - vezi 2 împărați 17:6-23 - și s-au contopit cu alte popoare).

De asemenea, lista aceasta iese din tiparele obișnuite. Prima este numită seminția lui Iuda, în locul celei a lui Ruben. Semințiile lui Dan și Efraim sunt omise și sunt înlocuite cu cele ale lui Iosif și Levi. Motivul omiterii lor este apostazia și căderea în idolatrie (Judecătorii 18:27-31; Osea 4:17).

Lista aceasta nu este faptică, ci spirituală. Ea reprezintă poporul lui Dumnezeu în totalitatea lui, și evrei, și neamuri.

Cei 144 000 sunt înfățișați ca o oaste din vechime organizată pentru război. În vechiul Israel, o unitate militară de bază era alcătuită din 1 000 de ostași (Numeri 31:3-6). De remarcat diferența numerică - 144 000, față de „oastea dușmană” - 200 de milioane de călăreți (Apocalipsa 9:16).

Ce ar trebui să reținem despre acest grup special?

Marti, 5 februarie – Marea gloată

3. Pe cine vede Ioan apoi? Cum sunt ei descriși și de unde vin? Ce strigă ei cu glas tare înaintea tronului lui Dumnezeu? Apocalipsa 7:9-14

Marea gloată sunt cei care au rămas credincioși, după cum o arată hainele neprihănirii lui Hristos cu care sunt îmbrăcați.

Regăsim aici o temă principală a Bibliei: mântuirea prin har. Oamenii aceștia, cei mântuiți de-a lungul istoriei sau cei 144 000 din timpul sfârșitului, au dreptul la mântuire, la viața veșnică, la cerurile noi și la pământul nou doar pe baza neprihănirii lui Hristos, care le-a fost dată prin har.

„Cel mai aproape de tron stau cei care, cândva, au fost plini de zel pentru cauza lui Satana, dar care, ca niște tăciuni scoși din foc, L-au urmat pe Mântuitorul lor cu un devotament profund. Următorii sunt cei care și-au desăvârșit caracterele în mijlocul minciunii și al necredinței și care au respectat Legea lui Dumnezeu atunci când lumea creștină o declara fără valoare. Apoi vin milioanele de martiri din toate secolele. După aceștia, este «o mare gloată pe care nu putea s-o numere nimeni, din orice neam, din orice seminție, din orice norod și de orice limbă, care stătea în picioare înaintea scaunului de domnie și înaintea Mielului, îmbrăcați în haine albe, cu ramuri de finic în mâini» (Apocalipsa 7:9). Lupta lor a luat sfârșit, au obținut biruința, și-au sfârșit alergarea, au câștigat premiul. Ramura de palmier din mâinile lor este simbolul victoriei, iar haina albă - o emblemă a neprihănirii lui Hristos, care le aparține acum” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 665).

Toți putem primi, prin credința, neprihănirea lui Hristos. Dar cum să păstrăm credința în neazuri și greutăți? Sau, mai important, cum să ne păstrăm credința în vremuri bune, de prosperitate? (Vezi Deuteronomul 8:11-17.)

Miercuri, 6 februarie – Cei care Îl urmează pe Miel oriunde

4. Care sunt caracteristicile principale ale celor 144 000? Ce legătură există între acestea și caracteristica lor din Apocalipsa 14:12? Apocalipsa 14:1-5

Aceste versete afirmă că cei 144 000 păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus (vers. 12). Ei se confruntă în criza finală cu toată mânia lui Satana, dar rămân fermi datorită relației lor strânse cu Isus.

5. În ce sens „nu s-au întinat cu femei” cei 144 000? Ce legătură are acest lucru cu faptul că ei au fost răscumpărați dintre oameni ca „cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel”? Apocalipsa 17:5

Imoralitatea sexuală este simbolul necredincioșiei față de Dumnezeu. Apocalipsa 17:5 vorbește despre Babilon, biserica apostată din timpul sfârșitului și despre fiicele ei, cu care toți oamenii de pe pământ vor fi comis adulter (Apocalipsa 18:3). Excepție vor face cei 144 000, care îi vor rămâne loiali lui Hristos și nu se vor împărtăși de ideile și practicile Babilonului și ale religiilor apostate. Ei îl „urmează pe Miel oriunde merge El” (Apocalipsa 14:4).

Cei 144 000 „au fost răscumpărați dintre oameni ca cel dintâi rod pentru Dumnezeu și pentru Miel” (vers. 4). În Israelul de odinioară, cel dintâi rod era rodul de cea mai bună calitate adus ca dar lui Dumnezeu. Cei 144 000 sunt speciali nu din cauza modului în care sunt mântuiți, ci pentru că sunt mutați la cer fără să vadă moartea. Ei sunt cele dintâi roade ale secerișului mai mare al celor mântuiți din toate secolele (Apocalipsa 14:14-16).

Prin ce fapte ne expunem (poate inconștient) riscului de adulter spiritual? Avem motive să nu ne temem de acest risc?

Joi, 7 februarie – Mântuirea este a lui Dumnezeu și a Mielului

6. Apocalipsa afirmă despre credincioșii din timpul sfârșitului că sunt „fără vină”. Cum putem ajunge „fără vină”? Apocalipsa 14:5; 2 Petru 3:14

Ultima caracteristică menționată cu privire la cei 144 000 este aceea că „în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sunt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Apocalipsa 14:5). Minciuna amintită aici se referă la amăgirile lui Satana din timpul sfârșitului (Apocalipsa 13:14). Oamenii, în majoritatea lor, vor alege să creadă minciunile lui, dar credincioșii din timpul sfârșitului vor primi dragostea de adevăr ca să fie mântuiți (2 Tesaloniceni 2:10,11).

Expresia „fără vină” (în greacă, *amōmos*) se referă la fidelitatea celor 144 000 față de Hristos. În Vechiul Testament, Avraam (Geneza 17:1) și Iov (Iov 1:1) au fost considerați fără prihană, cu toate că și ei au fost păcătoși. Creștinii sunt chemați să fie sfinți și fără prihană înaintea lui Dumnezeu (Efeseni 5:27; Filipeni 2:15).

7. De ce este foarte important pentru noi următorul pasaj biblic? Romani 3:19-23

La sfârșitul istoriei acestei lumi, cei 144 000 vor reflecta caracterul lui Hristos. Mântuirea lor va reflecta ce a făcut Hristos pentru ei și nu sfințenia și faptele lor (Efeseni 2:8,9). Ei și-au spălat hainele și le-au albit în sângele Mielului (Apocalipsa 7:14) și sunt găsiți astfel „fără prihană, fără vină” înaintea lui Dumnezeu (2 Petru 3:14).

„Trebuie să fim curățiți de tot ce este pământesc, până când vom reflecta chipul Mântuitorului nostru și vom ajunge să fim «părtași naturii divine». (...) Când lupta vieții se va încheia, când armura va fi depusă
Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

- Studii -

Studiul 6 – Poporul lui Dumnezeu, sigilat

la picioarele lui Isus, când sfinții lui Dumnezeu vor fi proslăviți, atunci, și numai atunci, vom putea să spunem cu siguranță că suntem mântuiți, fără păcat” (Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 3, ed. 2012, pp. 295-296).

Cum putem duce o viață de sfințire, fără a cădea în capcana fanatismului și a perfecționismului? (Vezi Romani 3:19-23.)

Vineri, 8 februarie – Un gând de încheiere

Identitatea celor 144 000 este un subiect controversat. Un lucru pare evident în Apocalipsa: ei sunt ultima generație de credincioși din zilele finale ale istoriei lumii. Știm că ei vor trece prin timpul strâmtorării și al celor șapte plăgi finale (Apocalipsa 7:15-17) și că loialitatea lor va fi pusă la probă ca în nicio altă generație anterioară.

Nu se arată din cine este alcătuit acest grup de mântuiți. Este una dintre tainele pe care Dumnezeu le-a păstrat pentru Sine (Deuteronomul 29:29). Cu privire la aceasta, am primit avertizarea:

„Domnul Hristos spune că unii din biserică vor prezenta povești și presupuneri, în timp ce Dumnezeu a dat adevăruri mărețe, înălțătoare și înnobilitoare, care ar trebuie să fie păstrate în vistieria minții. Când oamenii aleg o teorie sau alta, când sunt curioși să știe ceva ce nu este necesar să știe, Dumnezeu nu-i călăuzește. Nu este planul Său ca aceia care sunt copiii Săi să prezinte niște presupuneri personale care nu sunt expuse în Cuvântul Său. Nu este voința Sa ca ei să intre în controverse cu privire la subiecte care nu-i vor ajuta din punct de vedere spiritual, cum ar fi: Cine trebuie să alcătuiască grupul celor o sută patruzeci și patru de mii? Fără îndoială, aceia care sunt aleși de Dumnezeu vor ști lucrul acesta în scurt timp” (Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, ed. 2012, p. 174).

Studiu suplimentar: *Solii alese*, cartea 3, cap. „Neprihănirea și mântuirea”, ed. 2012, pp. 294-297.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 15-21

1. Ce anume purta - în mod simbolic - țapul izgonit în pustiu?
2. Ce a poruncit Domnul cu privire la diferitele unități de măsurat sau cântărit?
3. În ce situație a spus Domnul că țara ar putea „să-i verse din gura ei” pe israeliți?
4. Cine nu avea voie să meargă nici la înmormântarea tatălui său?

Istoria mântuirii, capitolul 50

5. Ce categorii de oameni veneau la adunările adventiste?

9 februarie – 15 februarie

Cele șapte trâmbițe

Textul de memorat: „În zilele în care îngerul al șaptelea va suna din trâmbița lui, se va sfârși taina lui Dumnezeu, după vestea bună vestită de El robilor Săi, prorocilor.” (Apocalipsa 10:7)

În scena peceții a cincea, am văzut că strigătul martirilor reflectă strigătul credincioșilor asupriți ai lui Dumnezeu din toate secolele. Ei sunt înfățișați stând sub altar și cerându-l lui Dumnezeu dreptate și răzbunare: „Până când, Doamne?” (Apocalipsa 6:10). Glasul din cer îi îndeamnă să aștepte, pentru că va veni și ziua în care Dumnezeu îi va judeca pe cei care le-au făcut rău. Apocalipsa 6:15-17 îl înfățișează pe Isus Întorcându-Se pe pământul acesta și aducând judecata asupra celor care le-au făcut rău urmașilor Săi.

Scena peceții a cincea prezintă experiența poporului lui Dumnezeu de-a lungul istoriei, din vremea lui Abel și până la vremea când Dumnezeu va judeca și va răzbuna. În final „sângele robilor Săi” (Apocalipsa 19:2). Credincioșii trebuie să rămână neclintii și să aibă încredere că El le ascultă rugăciunile.

Viziunea despre cele șapte trâmbițe ne arată că Dumnezeu a intervenit pe parcursul istoriei în favoarea poporului Său oprimat și că i-a pedepsit pe cei care i-au făcut rău. Scopul acestor trâmbițe este să le dea copiilor lui Dumnezeu asigurarea că Cerul nu este indiferent la suferința lor.

Duminică, 10 februarie – Rugăciunile sfinților

Apocalipsa 8 se deschide cu o imagine în care șapte îngeri stau înaintea lui Dumnezeu pregătiți să sune din trâmbițe. Însă, înainte ca îngerii să sune din trâmbițe, ne este explicată semnificația teologică prin intermediul altei scene.

Iată o descriere a serviciilor zilnice din Templul de la Ierusalim, dintr-un comentariu biblic evreiesc. La jertfa de seară, mielul era pus pe altarul arderilor-de-tot și sângele era vărsat la picioarele altarului. Preotul rânduit lua cădelnița de aur în templu și aducea tămâie pe altarul de aur din Locul Sfânt. Apoi ieșea din templu și arunca jos cădelnița, cu un zgomot puternic. Atunci, șapte preoți sunau din trâmbițe, marcând finalul serviciilor zilei.

Observăm că în Apocalipsa 8:3-5 sunt folosiți termeni legați de jertfa de seară. Este semnificativ faptul că îngerul primește tămâie ca s-o aducă pe „altarul de aur, care este înaintea scaunului de domnie” (Apocalipsa 8:3). Tămâia reprezintă rugăciunile poporului lui Dumnezeu (Apocalipsa 5:8).

Apocalipsa 8:3-5 ne dă informații importante despre trâmbițe: Cele șapte trâmbițe sunt judecățile lui Dumnezeu asupra oamenilor răzvrătiți, ca răspuns la rugăciunile poporului Său asuprit.

Trâmbițele încep să sune după moartea lui Isus ca Miel și se succedă de-a lungul istoriei până la revenirea Sa (vezi Apocalipsa 11:15-18).

1. Ce semnificație are focul aruncat pe pământ? Apocalipsa 8:5

Îngerul umple cădelnița din focul de pe altar și îl aruncă pe pământ. Fapt semnificativ, focul provine de pe altarul pe care au fost aduse rugăciunile sfinților. Aceasta ne arată că judecățile celor șapte trâmbițe se abat asupra locuitorilor pământului în replică la rugăciunile poporului lui Dumnezeu. Acesta nu este uitat, ci Dumnezeu va interveni în favoarea lui când va considera El că a venit timpul.

Luni, 11 februarie – Semnificația trâmbițelor

În Vechiul Testament, trâmbițele aveau un rol important în viața zilnică a israeliților (Numeri 10:8-10; 2 Cronici 13:14,15). Sunetul lor le amintea de închinarea din templu, dar era și semnal în bătălie, la vremea recoltei și în timpul sărbătorilor. Sunetul trâmbițelor era în relație directă cu rugăciunea. La templu și de sărbători, trâmbițele îi „aminteau” lui Dumnezeu de legământul cu poporul Său și le aminteau credincioșilor să se pregătească pentru „ziua Domnului” (Ioel 2:1). Într-o bătălie, sunetul de trâmbiță, însoțit de rugăciuni, îl chema pe Dumnezeu să-Și scape poporul. Acesta este fundalul trâmbițelor din Apocalipsa.

2. Asupra cui cad judecățile celor șapte trâmbițe? Apocalipsa 8:13; Apocalipsa 9:4,20,21

Evenimentele descrise aici indică intervenția lui Dumnezeu ca răspuns la rugăciunile poporului Său. Dacă pecetea se referă în special la cei care mărturisesc a fi poporul lui Dumnezeu, trâmbițele anunță judecățile împotriva locuitorilor pământului (vezi Apocalipsa 8:13) și îi avertizează pe oameni să se pocăiască până nu e prea târziu.

Cele șapte trâmbițe acoperă perioada dintre timpul lui Ioan și finalul istoriei acestui pământ (Apocalipsa 11:15-18). Ele sună în timp ce în cer se desfășoară mijlocirea (8:3-6) și pe pământ este propovăduită Evanghelia (10:8 - 11:14). Judecățile vestite de trâmbițe sunt parțiale - afectează a treia parte a pământului. Trâmbița a șaptea anunță că Dumnezeu preia conducerea care I se cuvine. Trâmbițele corespund în mare perioadelor acoperite de cele șapte biserici:

- a) Primele două vestesc judecățile asupra națiunilor care L-au răstignit pe Hristos și au persecutat biserica primară: Ierusalimul răzvrătit și Imperiul Roman.
- b) Trâmbițele a treia și a patra arată reacția Cerului la apostazia din epoca medievală și la cea de după Reformă.
- c) Trâmbițele a cincea și a șasea descriu situația lumii de după Iluminism, caracterizată de o activitate demonică largă pentru a strânge lumea la bătălia de la Armagedon.

Istoria lumii este sângheroasă, plină de durere și tristețe. Cum sunt lucrurile care ne-au fost promise prin Isus?

Marti, 12 februarie – Îngerul cu cărticica deschisă

Trâmbița a șasea ne aduce la timpul sfârșitului. Înainte de ea, este inserat un pasaj în care se explică misiunea și experiența poporului lui Dumnezeu atunci.

3. Ce simboluri apar în următorul pasaj? Apocalipsa 10:1-4

Îngerul, care pare a fi Hristos, ține în mână o cărticică deschisă. El își pune piciorul drept pe mare și piciorul stâng pe pământ, semn al domniei Sale universale și al importanței mondiale a anunțului pe care-l va face. Strigătul Lui este ca răcnetul unui leu, simbol al glasului lui Dumnezeu (Osea 11:10).

Ioan este oprit să scrie ce au spus tunetele. Există unele lucruri legate de viitor pe care Dumnezeu nu ni le-a descoperit.

4. Compară următoarele pasaje. Care sunt expresiile care apar în amândouă? Apocalipsa 10:5-7; Daniel 12:6,7

În declarația îngerului că „nu va mai fi nicio zăbavă” (în KJV: „nu va mai fi timp”), apare termenul grecesc *chronos* care se referă la timp. El trimite la Daniel 12:6,7, unde un înger declară că persecutarea sfinților va dura o vreme, două vremuri și o jumătate de vreme (sau ani profetici), adică 1 260 de ani literală (538-1798 d.Hr.). După această perioadă profetică, va veni sfârșitul.

Declarația aceasta face trimitere la perioadele profetice din Daniel, în special la cele 2 300 de zile profetice din Daniel 8:14 (457 î.Hr. - 1844 d.Hr.). Aceasta avea să fie ultima perioadă profetică precizată. Ellen G. White afirmă: „Timpul acesta, pe care îngerul îl anunță cu jurământ solemn, este ... timp profetic, care ar trebui să preceadă venirea Domnului nostru. Altfel spus, poporul nu va avea un alt mesaj despre un timp clar delimitat. După această perioadă, dintre anii 1842 și 1844, nu mai poate exista o delimitare clară a timpului profetic. Calculul cel mai lung ajunge în toamna anului 1844” (Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7, p. 971).

Ce ne spune aceasta despre stabilirea de noi perioade profetice?

Miercuri, 13 februarie – „Ia cărticica... și mănânc-o”

Citește Apocalipsa 10:8-11. În Biblie, faptul că profetul „mănâncă” o carte sau un sul care conține mesajul lui Dumnezeu reprezintă asumarea misiunii de a-l transmite poporului (Ezechiel 2:8-3:11; Ieremia 15:16). Când este primit, mesajul este plăcut, dar, când este vestit, aduce uneori amărăciune, pentru că întâmpină opoziție și refuz din partea multora. Experiența dulce-amară a lui Ioan când mănâncă sulul este legată de desigilarea profețiilor despre timpul sfârșitului din cartea lui Daniel. Aici este reprezentată biserica ce are misiunea de a vesti Evanghelia la sfârșitul perioadei profetice de 1 260 de zile.

Din context înțelegem că experiența simbolică a apostolului arăta către o altă experiență dulce-amară ce urma să aibă loc la finalul perioadei de 2 300 de zile profetice (ani). Pe baza profețiilor din Daniel, milleriții au conchis că Hristos avea să revină în anul 1844. Mesajul acesta a fost dulce. Însă, când Hristos nu a revenit la data aceea, mesajul s-a făcut amar. Trimiterea lui Ioan să proorocească din nou este un simbol pentru grupa celor care au trecut prin dezamăgirea de la 1844, care au pornit să vestească din nou revenirea lui Hristos așa cum au înțeles-o din profețiile cărții lui Daniel.

5. Ce i se cere apoi lui Ioan să facă? Apocalipsa 11:1,2

Pasajul de aici continuă scena din Apocalipsa 10. Lui Ioan i se cere să măsoare templul, altarul și pe închinători. În Biblie, măsurătoarea simbolizează judecata (Matei 7:2). Templul care trebuie măsurat se află în cer, unde Isus slujește pentru noi. Menționarea templului, a altarului și a închinătorilor evocă Ziua Ispășirii (Leviticul 16:16-19), care era o zi de evaluare, în care Dumnezeu judeca păcatele poporului Său. Apocalipsa 11:1 se referă, așadar, la judecata desfășurată înainte de revenirea lui Isus. Judecata aceasta îl are în vedere pe poporul lui Dumnezeu - închinătorii din templu, dar și justificarea caracterului lui Dumnezeu.

Cum ne ajută descrierea ritualului din Ziua Ispășirii (Leviticul 16) să înțelegem că judecata este o veste bună?

Joi, 14 februarie – Cei doi martori

6. Ce trăsături ale celor doi martori reflectă rolul lui Zorobabel de împărat și rolul lui Iosua de preot? Apocalipsa 11:3-6; Zaharia 4:2,3,11-14

Ideea de „doi martori” provine din sistemul juridic evreiesc (Ioan 8:17). Cei doi martori reprezintă Biblia.

Martorilor li se dă să proorocească îmbrăcați în saci în perioada profetică de 1 260 de ani (538-1798 d.Hr.). Faptul acesta ne trimite înapoi la Apocalipsa 10:11, unde i se cere lui Ioan să proorocească din nou. Deci chemarea de a proroci îi este adresată bisericii de după încheierea acestei perioade, care trebuie să vestească mai departe adevărul lui Dumnezeu în lume. Sacul este o „haină” de doliu (Geneza 37:34); el arată către dificultățile prin care avea să treacă poporul lui Dumnezeu în această perioadă.

7. Citește următorul text și notează-ți elementele pe care nu le înțelegi, ca să le discuți împreună cu membrii grupei! Apocalipsa 11:7-13

Fiara care îi omoară pe cei doi martori se ridică din locuința lui Satana. Uciderea martorilor corespunde în istorie cu atacul ateismului asupra Bibliei și cu interzicerea religiei din timpul Revoluției Franceze. Sistemul acesta antireligios a fost caracterizat de degradarea morală a Sodomei, de aroganța ateistă a Egiptului și de răzvrătirea Ierusalimului. Ce s-a întâmplat cu Isus în Ierusalim s-a întâmplat din nou acum cu Biblia în mâinile acestui sistem antireligios. Învierea martorilor indică reaprinderea interesului față de Biblie după Revoluția Franceză, interes care a dus la înființarea de societăți biblice și la apariția a numeroase mișcări misionare de răspândire a Bibliei.

Lumea va asista până la sfârșitul ei la o predicare mondială a Bibliei, fără precedent. Această proclamare finală va stârni o opoziție alimentată de demoni, care vor face minuni pentru a atrage lumea în ultima bătălie împotriva martorilor credincioși ai lui Dumnezeu (Apocalipsa 16:13-16).

Vineri, 15 februarie – Un gând de încheiere

Trâmbița a șaptea (Apocalipsa 11:15-18) anunță încheierea istoriei acestui pământ. A sosit timpul ca Dumnezeu să facă dreptate. Planeta răzvrătită, aflată sub stăpânirea lui Satana mii de ani, urmează să se reîntoarcă în posesia și sub stăpânirea lui Dumnezeu. După moartea lui Hristos pe cruce și înălțarea Sa la cer, lui Satana, uzurpatorul, i s-a interzis pentru totdeauna accesul în cer, iar Hristos a fost proclamat stăpânul legitim al pământului (Apocalipsa 12:10). Satana, știind că mai are puțin timp, se luptă din răsuputeri să distrugă orice mai poate (Apocalipsa 12:12). Trâmbița a șaptea anunță că puterile uzurpatoare au fost înlăturate și lumea aceasta a intrat în sfârșit sub stăpânirea legitimă a lui Dumnezeu.

Trâmbița a șaptea prezintă conținutul restului cărții Apocalipsa, care tratează despre evenimentele finale: (1) *Neamurile se mâniaseră* (Apocalipsa 12-14), Satana înfuriat (Apocalipsa 12:17), împreună cu cei doi aliați ai lui - fiara ridicată din mare și fiara ridicată din pământ -, pregătește popoarele pentru lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. (2) *Mânia Ta a venit*: Dumnezeu răspunde la mânia popoarelor cu ultimele șapte plăgi, numite mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:1). (3) *Timpul pentru judecata morților* (Apocalipsa 20:11-15). (4) *Răsplata slujitorilor lui Dumnezeu* (Apocalipsa 21-22). (5) *Să nimicească pe cei ce nimicesc pământul* (Apocalipsa 19:2) - aici se declară că Babilonul din timpul sfârșitului este judecat pentru că a distrus pământul. Distrugerea lui Satana, a oștilor lui și a celor doi aliați ai lui constituie ultimul act din drama marii lupte (Apocalipsa 19:11 - 20:15).

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Leviticul 22 - Numeri 1

1. Ce poruncă au primit israeliții, în „afară de” cea referitoare la sărbătorile anuale?
2. Cine trebuia să pregătească untdelemnul pentru sfeșnic?
3. În ce condiții a făgăduit Dumnezeu că pământul va da o recoltă triplă într-un singur an?
4. Cum aveau să plătească israeliții datoria fărâdelegilor lor?

Istoria mântuirii, capitolul 51

5. Ce s-ar fi întâmplat cu așteptătorii, dacă nu ar fi existat cuvinte și pasaje încurajatoare în Scripturi?

16 februarie – 22 februarie

Înfrângerea lui Satana

Textul de memorat: „*Ei l-au biruit prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturisirii lor, și nu și-au iubit viața chiar până la moarte.*” (Apocalipsa 12:11)

Capitolul 12 introduce a doua secțiune a cărții Apocalipsa, secțiunea care tratează despre sfârșitul timpului. Dacă prima parte descrie luptele spirituale ale bisericii de pe parcursul erei creștine, a doua parte se ocupă de evenimentele din preajma revenirii lui Hristos și a instaurării împărăției lui Dumnezeu.

Capitolul 12 urmărește să ne prezinte fondul pe care se desfășoară criza finală din istoria lumii. El ne spune că evenimentele din timpul sfârșitului fac parte din conflictul cosmic dintre Hristos și Satana, aflat în plină derulare.

În cartea Apocalipsa, Satana este arhivrajmașul lui Dumnezeu și al poporului Său. Satana este o ființă reală, este cauza tuturor relelor și a oricărei rebeliuni din univers. El știe că ultima lui șansă este să câștige bătălia finală împotriva lui Dumnezeu. De aceea, toate eforturile lui se îndreaptă către pregătirile pentru acest eveniment.

Viziunea din Apocalipsa 12 urmărește să-i dea poporului lui Dumnezeu asigurarea că Satana este un dușman înfrânt. Același Hristos care l-a învins pe Satana în timpul lucrării Sale pe pământ, pe cruce și apoi după înălțarea Sa, îl va învinge și la sfârșit. Singura speranță a poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului este Hristos.

Duminică, 17 februarie – Femeia și balaurul

1. Care sunt cele două semne mari pe care le vede Ioan în viziune? Cine este femeia și ce aflăm din acest pasaj? Apocalipsa 12:1-4

Femeia apare în Biblie ca simbol al poporului lui Dumnezeu (2 Corinteni 11:2). Femeia castă îi reprezintă pe credincioșii devotați, iar femeia desfrânată îi reprezintă pe credincioșii apostatați. Înainte de Golgota, femeia din Apocalipsa 12 este simbolul Israelului din Vechiul Testament, prin care Mesia a venit în lume (Apocalipsa 12:1-5); în versetele 13-17, este simbolul bisericii creștine.

Femeia aceasta este înfățișată a fi învăluită în soare și având luna sub picioare. În Biblie, soarele poate reprezenta slava lui Hristos (Matei 17:2; Apocalipsa 1:16) și a poporului Său (Matei 13:43). Luna, ca oglindă a soarelui, arată către făgăduințele din Vechiul Testament care prefigurează Evanghelia.

Următorul semn pe care îl vede Ioan în viziune este marele balaur roșu. Mai târziu, balaurul este identificat cu numele Diavolul și Satana, șarpele cel vechi (Apocalipsa 12:9). Textul spune că el trage după el cu coada a treia parte din stelele cerului și le aruncă pe pământ. Coada este un instrument simbolic al minciunii (Isaia 9:14,15; Apocalipsa 9:10). După ce a căzut din poziția lui înaltă din cer (Isaia 14:12-15), Satana a reușit să amăgească o mare parte dintre îngerii cerești, care au devenit spirite rele (2 Petru 2:4; Iuda 6) și aliații lui în opoziția față de Dumnezeu și față de mântuirea realizată de El de-a lungul marii lupte.

2. Ce legătură există între Geneza 3:15 și scena în care șarpele cel vechi încearcă să distrugă sămânța femeii? Apocalipsa 12:1-5,9

Satana L-a așteptat pe Pruncul Mesia încă de la început ca să-L distrugă. Scena se încheie cu câteva instantanee: Mesia Se naște în cele din urmă, balaurul nu reușește să-L distrugă, iar Copilul este „răpit la Dumnezeu și la scaunul Lui de domnie” (Apocalipsa 12:5).

Potrivit cu Apocalipsa 12:11, cum pot credincioșii lui Dumnezeu să-l învingă personal pe Satana? Ce încurajare îți aduce gândul că Hristos l-a biruit deja?

Luni, 18 februarie – Alungarea definitivă a lui Satana din cer

3. Ce i se descoperă lui Ioan despre războiul din cer? Ce fel de război este acesta, care s-a încheiat cu alungarea lui Satana din cer? Apocalipsa 12:7-9

Satana a fost alungat din cer la începutul mării lupte, când s-a răzvrătit împotriva guvernării lui Dumnezeu. Intenția lui a fost să pună mâna pe tronul din cer și să fie „ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:12-15). Revolta lui a fost deschisă, dar a fost învins și apoi aruncat pe pământ. Prin amăgirea primului cuplu de oameni, și-a însușit stăpânirea asupra lumii noastre (Luca 4:6). În această calitate (Ioan 12:31), a avut acces la cer pentru a participa la consfătuiri ca reprezentant al acestei planete (Iov 1:6-12), până ce a fost biruit de Isus la cruce.

Prin moartea Sa, Isus a recuperat ce se pierduse, iar caracterul lui Satana a fost dat în vileag înaintea întregului univers. „Satana a văzut că masca sa a fost smulsă. Guvernarea sa fusese descoperită înaintea îngerilor necăzuți și înaintea universului ceresc. El se descoperise ca ucigaș. Vărsând sângele Fiului lui Dumnezeu, el se rupsesse cu totul de simpatia ființelor cerești. De aici înainte, lucrarea lui avea să fie restrânsă” (Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 761). În fața întregului univers, stăpânirea asupra pământului l-a revenit lui Isus, care a fost proclamat stăpânul legitim al pământului (Efeseni 1:20-22; 1 Petru 3:22).

În momentul acela, Satana și îngerii lui au fost alungați definitiv din cer. Isus a prevestit acest eveniment: „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum stăpânitorul lumii acesteia va fi aruncat afară” (Ioan 12:31).

Prin această judecată rostită în dreptul lui Satana, „au venit mântuirea, puterea și împărăția Dumnezeului nostru și stăpânirea Hristosului Lui” (Apocalipsa 12:10). Până în ziua aceea, Satana mai are încă putere, deși limitată, și le poate face rău credincioșilor lui Dumnezeu de pe pământ, însă este conștient că „are puțină vreme” (Apocalipsa 12:12). În această vreme puțină, el face tot posibilul să producă durere, suferință și haos pe pământ.

Care este singura cale de a ne apăra de Diavolul? (Vezi Apocalipsa 12:11.)

Marti, 19 februarie – Războiul de pe pământ

4. Fiindu-i interzis accesul la cer, Satana își continuă atacul împotriva bisericii în cele 1 260 de zile profetice. Ce a făcut Dumnezeu pentru biserică în perioada aceasta? Apocalipsa 12:13,14

„Alungarea lui Satana din poziția de pârâș al fraților în cer s-a realizat prin marea lucrare a lui Hristos de jertfire a vieții Sale. În ciuda opoziției persistente a lui Satana, planul de răscumpărare a fost îndeplinit. (...) Satana, știind că până la urmă va fi deposedat de imperiul pe care și l-a însușit în mod fraudulos, a decis să nu se dea înapoi de la nimic pentru a distruge cât mai multe dintre ființele create de Dumnezeu după chipul Său. El l-a urât pe om fiindcă Hristos i-a arătat atâta dragoste iertătoare și milă și este acum gata să meargă la el cu tot felul de amăgiri prin care să-l ducă la pierzare; el și-a adus hotărârea la îndeplinire cu energie sporită din cauza stării lui disperate” (Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 3, pp. 194-195).

Satana își continuă activitatea pe pământ, vărsându-și mânia asupra bisericii lui Hristos. Însă ea beneficiază de protecția divină în pustie în perioada profetică de 1 260 de zile, în așteptarea revenirii lui Hristos. Perioada de persecuție condusă de Satana este amintită de două ori în Apocalipsa 12, în versetele 6 și 14. Ambele fac referire la perioada de activitate a cornului mic menționat în Daniel 7:23-25. În *Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa*

profeția biblică, zilele reprezintă ani (vezi Numeri 14:34; Ezechiel 4:6). Perioada istorică ce corespunde cel mai bine acestei perioade profetice este intervalul 538-1798 d.Hr., perioadă care începe cu recunoașterea de către împăratul Iustinian a episcopului Romei ca autoritate supremă și corespunde începutului Evului Mediu. În tot acest timp, biserica Romei, o putere ecleziastică, a dominat lumea occidentală, până când Revoluția Franceză a pus capăt dominației ei asupritoare.

La finalul perioadei profetice petrecute de femeie în pustie, Satana își reia atacul asupra ei. Balaurul aruncă din gură apă ca un râu ca să o înece (în Biblie, năvălirea vrăjmașului este asemănată cu un râu care inundă țara - Isaia 59:19), însă pământul dă ajutor, înghite apele și o salvează pe femeie, oferindu-i adăpost.

Gândește-te cât a durat persecuția! De ce crezi că durează unele lucruri atât de mult (ca de exemplu, așteptarea revenirii lui Hristos)?

Miercuri, 20 februarie – Războiul împotriva rămășiței

5. Cu cine se războiește Satana la sfârșitul timpului? Apocalipsa 12:17

Cuvântul „rămășița” se referă la cei care îi rămân credincioși lui Dumnezeu atunci când majoritatea renunță la credință (1 împărați 19:18; Apocalipsa 2:24). La sfârșitul timpului, când cei mai mulți locuitori ai pământului vor trece de partea lui Satana, vor exista oameni care îi vor rămâne fideli lui Hristos și asupra cărora Satana își va vărsa toată furia.

6. Care sunt cele două caracteristici ale rămășiței? Cum putem să ne dăm seama dacă facem parte sau nu din ea? Apocalipsa 12:17

Rămășița de la sfârșitul timpului păzește poruncile lui Dumnezeu. Elementul-cheie al primelor patru porunci este închinarea. Întrebarea principală în criza finală va fi: „Cui să mă închin?” Oamenii, în majoritatea lor, vor alege să se închine chipului fiarei, dar va exista o rămășiță care se va închina Dumnezeului Creator (Apocalipsa 14:7), calitate spre care arată explicit porunca a patra. Din acest motiv, noi credem că porunca a patra va juca un rol esențial în criza finală.

A doua caracteristică a rămășiței din timpul sfârșitului este faptul că ea ține „mărturia lui Isus Hristos” (Apocalipsa 19:10), mărturie despre care ni se explică în același verset că este „duhul prorociei”. Pe timpul lui Ioan, expresia „duhul prorociei” însemna darul profeției. Expresia „mărturia lui Isus” se referă la faptul că Isus își dă mărturia prin darul profeției, așa cum a dat-o prin Ioan (Apocalipsa 1:2). Apocalipsa ne dezvăluie faptul că darul profeției va fi prezent la sfârșitul timpului în poporul lui Dumnezeu cu scopul de a-l ghida în acea perioadă dificilă când Satana va face tot posibilul ca să-l înșele și să-l distrugă. Noi, adventiștii, am primit acest dar prin activitatea și scrierile lui Ellen G. White.

Care consideri că sunt descoperirile cele mai importante pe care le-am primit prin „duhul prorociei”? Ce îndatoriri ne revin personal și colectiv în urma primirii acestui dar?

Joi, 21 februarie – Strategia ultimă a lui Satana

Apocalipsa 12:17 evidențiază o schimbare de strategie în planurile lui Satana de a-i câștiga de partea lui pe locuitorii pământului și de a-i înșela chiar pe urmașii credincioși ai lui Hristos. Pe parcursul istoriei creștine, el a încercat să pună piedici lucrării lui Dumnezeu de mântuire, recurgând în principal la forță și persecuție. Istoria ne demonstrează că strategia aceasta nu a fost total eficientă. De aceea, în ultimul atac împotriva rămășiței din timpul sfârșitului, Satana adaugă la constrângere înșelăciunea.

Este semnificativ faptul că nu întâlnim deloc verbul „a înșela” în secțiunea istorică a cărții (Apocalipsa 4-11), dar îl întâlnim frecvent în secțiunea escatologică (Apocalipsa 12-20), acolo unde este descrisă activitatea lui Satana în vederea pregătirii bătăliei finale. Cu acest cuvânt se deschide și se încheie descrierea acestei activități (Apocalipsa 12:9; 20:7-10).

7. În ce constă înșelăciunea de la sfârșitul timpului? 2 Tesaloniceni 2:8-12; Apocalipsa 13:13,14; Apocalipsa 19:20

Apocalipsa 13 - 20 ne dezvăluie că, în eforturile lui de a câștiga lumea de partea lui, Satana contraface adevărul lui Dumnezeu și lucrarea Sa de mântuire. În Apocalipsa 13, se formează o triplă coaliție între balaur și cei doi aliați ai lui: fiara ridicată din mare (Apocalipsa 13:1-10) și fiara ridicată din pământ (Apocalipsa 13:11-18). Această triadă diabolică apare în antiteză cu Trinitatea divină (Apocalipsa 1:4-6). În tot restul cărții, membrii acestei triade satanice fac front comun ca să pună piedici lucrării lui Dumnezeu în lume, să-i înșele pe oameni și să-i atragă de partea lor în criza finală (Apocalipsa 16:13,14; 19:20; 20:10). Apocalipsa ne dezvăluie că înșelăciunea de la sfârșitul timpului va fi atât de mare, încât majoritatea locuitorilor planetei o vor accepta.

De două ori apare în Apocalipsa apelul la înțelepciune și la discernământ spiritual pentru a distinge amăgirile lui Satana din timpul sfârșitului și pentru a le rezista (Apocalipsa 13:18; 17:9). Despre ce fel de înțelepciune este vorba aici? Cum o putem obține, potrivit cu Iacov 1:5?

Vineri, 22 februarie – Un gând de încheiere

Capitolul 12 din Apocalipsa îi transmite poporului lui Dumnezeu că evenimentele din timpul sfârșitului fac parte din marea luptă dintre Hristos și Satana. Cartea le aduce la cunoștință celor credincioși că se confruntă și se vor confrunta și mai serios în viitor cu un dușman versat și furios. Pavel ne atrage atenția că în timpul sfârșitului lucrarea lui Satana se va face „cu tot felul de minuni, de semne și de puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți” (2 Tesaloniceni 2:9,10).

Apocalipsa ne îndeamnă să luăm viitorul în serios și să facem din dependența de Dumnezeu prioritatea noastră și ne asigură că Satana, deși este puternic și versat, nu are destulă putere să-L învingă pe Hristos (Apocalipsa 12:8). Singura noastră speranță se găsește în Singurul care l-a înfrânt. El ne-a promis că va fi cu urmașii Lui credincioși „în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Matei 28:20).

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 32, „Capcanele lui Satana”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 2-8

1. Când trebuia să pornească tabăra leviților în ordinea deplasării poporului?
2. Ce se făcea cu perdeaua dinăuntru la pornirea taberei?
3. Ce trebuiau să facă și să rostească Aaron și fiii lui „peste copiii lui Israel”?
4. Câți ani trebuiau să slujească leviții?

Istoria mântuirii, capitolul 52

5. Ce s-a întâmplat cu cei care își bazaseră credința pe părerile altora, nu pe Cuvântul lui Dumnezeu?

23 februarie - 1 martie

Semnul lui Dumnezeu și semnul fiarei

Textul de memorat: „Și balaurul, mâniat pe femeie, s-a dus să facă război cu rămășița seminței ei, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin mărturia lui Isus Hristos.” (Apocalipsa 12:17)

Apocalipsa 12 se încheie cu imaginea în care Satana se pregătește mânios să facă război cu poporul credincios al lui Hristos. Capitolul 13 îl înfățișează făcând pregătiri pentru bătălia finală, cu ajutorul a doi aliați, reprezentați ca două animale fioroase. Ca antiteză a Trinității divine (vezi Apocalipsa 1:4-6), aceste trei puteri formează o triadă nesfântă care se opune lucrării lui Dumnezeu de mântuire și încearcă să câștige loialitatea locuitorilor pământului.

De aici înainte vom discuta în principal, dar nu exclusiv, despre profețiile care urmează să se împlinească. Prin ele, Dumnezeu ne dezvăluie ce se va întâmpla în timpul sfârșitului, ca să nu fim luați prin surprindere.

Totuși profețiile acestea nu ne spun *când* și *exact cum* se vor derula evenimentele. Să avem deci grijă să nu facem speculații. Și să nu uităm că profețiile din Apocalipsa au două scopuri practice: să ne învețe cum să trăim astăzi și cum să ne pregătim pentru viitor.

Duminică, 24 februarie – Fiara ridicată din mare

1. Care sunt caracteristicile acestei fiare și care sunt etapele existenței ei? Apocalipsa 13:1-4,8; Apocalipsa 17:8

Ioan vede ieșind din mare o fiară monstruoasă. Fiara reprezintă de obicei o putere politică, însă din descrierea acestei fiare rezultă că este vorba despre o putere religioasă și politică. Marea simbolizează condițiile sociopolitice tulburi de după căderea Imperiului Roman (Daniel 7:2,3,23,24).

Ioan notează despre această fiară că are șapte capete și zece coarne, la fel ca balaurul din Apocalipsa 12:3, arătând astfel relația dintre ei. Pe capete are scrise nume de hulă, iar pe coarne poartă cununii împărătești. Capetele sunt autoritățile statale prin care Satana l-a persecutat pe poporul lui Dumnezeu de-a lungul istoriei (Apocalipsa 17:9-11). Numele de hulă reprezintă pretenția fiarei la titlul divin. Cele zece coarne reprezintă, conform cu Daniel 7:24, națiunile rezultate din destrămarea Imperiului Roman. Caracteristicile acestea indică spre etapa papală a Imperiului Roman.

Fiara seamănă cu un leopard, cu un urs și cu un leu, combinând caracteristicile primelor patru fiare (simbolurile imperiilor mondiale) din Daniel 7:2-7: Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma (Daniel 7:17). Ioan însă le enumeră în ordine inversă, indicând faptul că fiara ieșită din mare are legătură cu fiara a patra din Daniel 7, Imperiul Roman.

Balaurul i-a dat acestei fiare puterea lui, scaunul lui de domnie și o stăpânire mare. După cum Tatăl l-a dat tronul Său și autoritatea Sa lui Hristos (Apocalipsa 2:27), la fel balaurul investeste fiara drept coregent și reprezentant al lui pe pământ. Deci fiara din mare este al doilea membru al triadei satanice, care își dorește să ia locul lui Isus Hristos în mintea și în inima oamenilor.

Apocalipsa 13:5 declară că perioada de activitate a fiarei este de 42 de luni, sau de 1 260 de zile profetice (ani). La finalul perioadei, unul dintre capetele ei este rănit de moarte, ducând la o pierdere temporară a autorității sale, pentru că rana va fi vindecată. Oamenii privesc la fiară cu mirare și încep să se închine balaurului și fiarei.

Luni, 25 februarie – Activitatea fiarei din mare

Apocalipsa 13:5 precizează cât va dura perioada de persecuție. Cele 42 de luni de activitate a fiarei coincid cu cele 1 260 de zile în care femeia din Apocalipsa 12:14 (biserica) este prigonită. Zilele profetice simbolizează ani. Anul 538 d.Hr. marchează începutul acestei perioade în care biserica Romei, cu papa în frunte, s-a ridicat ca putere ecleziastică și a dominat lumea occidentală în epoca medievală. Evenimentele din timpul Revoluției Franceze i-au produs fiarei (catolicismului) o rană de moarte în anul 1798, făcând să înceteze pentru o vreme stăpânirea asupra bisericii și religia de stat.

2. Ce au în comun fiara ridicată din mare, cornul mic și omul fărădelegii? Apocalipsa 13:5-8; Daniel 7:24,25; 2 Tesaloniceni 2:2-12

Activitatea fiarei din perioada de 1 260 de zile profetice este denumită cu termenul generic de hulă. În Noul Testament, hula poate însemna pretenția de a fi egal cu Dumnezeu (Ioan 10:33; Matei 26:63-65) sau de a avea prerogativele Sale (Marcu 2:7). Hulele fiarei care a ieșit din mare sunt îndreptate „împotriva lui Dumnezeu, să-l hulească Numele, cortul și pe cei ce locuiesc în cer” (Apocalipsa 13:6). Cortul lui Dumnezeu este sanctuarul din cer, unde Hristos slujește pentru noi. Fiara din mare neagă lucrarea de mijlocire a lui Hristos prin înlocuirea ei cu un sistem omenesc care pretinde a administra mântuirea și iertarea păcatelor, acte care, în esență, constituie blasfemie.

Apocalipsa 13 descrie o perioadă de apostazie gravă, produsă în momentul în care biserica-stat din Europa occidentală, sub tutela Romei, a pretins pentru conducătorul ei, papa, poziția și prerogativele lui Dumnezeu. Lucrarea de ispășire a păcatului îndeplinită de Hristos în sanctuarul din cer a fost înlocuită cu lucrarea preoților bisericii. Cine nu se supunea Romei avea parte de persecuție și de moarte. Sigur că astăzi declarațiile acestea sunt considerate dure, bigote chiar, însă prezentul nu poate șterge trecutul, oricât de mult s-ar dori să fie șters.

Cum putem rămâne fideli profeției despre istoria bisericii și, în același timp, să fim blânzi și plini de tact atunci când le-o prezentăm altora?

Marti, 26 februarie – Fiara ridicată din pământ

3. Care sunt caracteristicile fiarei a doua? Ce semnifică faptul că ea se ridică din pământ? Apocalipsa 13:11; Apocalipsa 12:14-16

Ioan vede o altă fiară ridicându-se din pământ. Prima fiară este înspăimântătoare la vedere, iar a doua are o înfățișare inofensivă, are „două coarne ca ale unui miel” (Apocalipsa 13:11). În Apocalipsa, mielul este exclusiv un simbol al lui Hristos. Prin urmare, puterea aceasta pare a fi blândă.

Ea apare pe teritoriul care a protejat biserica persecutată de „apele” vărsate de balaur la finalul celor 1 260 de zile profetice (Apocalipsa 12:14-16) și pare prietenoasă cu biserica. În mod evident, ea este un actor nou pe scena lumii, o putere care a devenit mondială după ce fiara din mare a primit rana de moarte, adică după Revoluția Franceză, deci nu poate fi decât o putere din timpul sfârșitului. Dar puterea aceasta care seamănă cu un miel vorbește ca un balaur, ca Diavolul însuși. Ea va avea un rol esențial în încercarea de a convinge întreaga lume să i se închine primei fiare care a primit rana de moarte. Aceasta înseamnă că ea se va ridica din teritoriul care, în epoca postmedievală, i-a oferit protecție bisericii și va ajunge acum să o persecute.

„Ce națiune din Lumea Nouă se ridică la putere în anul 1798, având perspectiva forței și măreției și atrăgând atenția întregii lumi? Interpretarea simbolului nu lasă loc vreunui dubiu. O singură națiune, și numai una, corespunde descrierii din această profeție, care face referire indiscutabil la Statele Unite ale Americii” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 363).

Când au fost identificate cu această fiară, Statele Unite nu aveau nici pe departe puterea și influența de acum. De ce este corectă identificarea lor cu puterea descrisă în profeție?

Miercuri, 27 februarie – Chipul fiarei

4. În ce va consta activitatea fiarei a doua și care va fi cea mai mare dintre amăgirile ei? Apocalipsa 13:12,13; 1 Împărați 18:38; Faptele 2:3

La sfârșitul timpului, fiara care seamănă cu un miel începe să exercite autoritatea fiarei dintâi, ca o contrafacere a planului de mântuire. După cum Duhul Sfânt exercită autoritatea lui Hristos, îndreptând atenția oamenilor către El (Ioan 15:26), tot așa puterea aceasta pământească exercită toată autoritatea fiarei din mare și îndreaptă atenția oamenilor către aceasta.

Fiara a doua îi este subordonată fiarei dintâi și îi determină pe locuitorii pământului să i se închine acesteia. Textul ne arată că activitatea aceasta se corelează cu vindecarea răni de moarte. Și cum anume îi va determina să i se închine fiarei dintâi? Inițial îi va convinge prin minuni (Apocalipsa 13:13,14), iar în etapa finală, îi va constrânge (Apocalipsa 13:15-17).

Vindecarea răni de moarte a fiarei dintâi se referă la restaurarea puterii sistemului religios medieval. Prin intermediul minunilor, fiara a doua îi va convinge pe locuitorii pământului să îi facă „o icoană” fiarei dintâi. O icoană este o imagine, o reproducere a unei realități. Lumea va fi determinată să creeze un sistem religios asemănător cu cel din Evul Mediu. Oamenii vor lua minunile înșelătoare drept manifestări ale puterii divine. Iar „icoana fiarei” se va forma în momentul în care puterea civilă se va alătura organizațiilor religioase pentru a impune un sistem fals de închinare.

Prin preluarea expresiei din Geneza 2:7, Apocalipsa 13:14,15 ne spune că fiara a doua „îi va da suflare” (în engl.: „o va activa”) printr-un proces similar cu cel folosit de Dumnezeu pentru a aduce la viață omul. Locuitorii lumii vor fi amăgiți să recunoască și să accepte autoritatea primei fiare prin convingere și constrângere.

Dumnezeu nu ne-a forțat să ne închinăm Lui și să-L ascultăm, ci dimpotrivă, a fost dispus să moară pe cruce. Ce concluzie putem trage despre această coalitie de forțe care va recurge la constrângere?

Joi, 28 februarie – Semnul fiarei

Apocalipsa 13 arată că fiara asemănătoare cu un miel va avea un rol de conducere în criza finală. Această putere mondială va stabili un sistem care va reflecta creștinismul medieval în ce privește controlul asupra conștiinței oamenilor.

5. Ce legătură are aplicarea semnului pe frunte și pe mâna dreaptă cu poruncile lui Dumnezeu? Apocalipsa 13:16,17; Deuteronomul 6:4-8

Toți oamenii vor fi forțați să primească semnul fiarei pe mâna dreaptă sau pe frunte. A primi semnul fiarei înseamnă a recunoaște autoritatea ei. Dacă sigiliul îi identifică pe cei care îi aparțin lui Dumnezeu (Apocalipsa 14:1), semnul fiarei îi identifică pe închinătorii fiarei. Acest semn nu este vizibil. Ideea aplicării lui pe mâna dreaptă sau pe frunte are la bază învățătura dată de Moise israeliților de a-si lega Legea lui Dumnezeu ca semn la mână sau la frunte (Deuteronomul 6:8), aplicarea pe frunte însemnând imprimarea Legii în minte, iar pe mâna dreaptă, imprimarea ei în comportament, în fapte.

În criza finală, problemele principale vor fi închinarea și ascultarea de Dumnezeu prin păzirea poruncilor Sale (Apocalipsa 14:12). Porunca despre Sabat va constitui testul special al credincioșiei și ascultării de Dumnezeu. După cum Sabatul este semnul distinctiv al ascultării poporului credincios al lui Dumnezeu (Ezechiel 20:12), semnul fiarei este dovada ascultării de fiară.

Semnul fiarei este un atac direct asupra poruncii a patra. El înalță o lege făcută de om. Principala dovadă o constituie duminica, instituția stabilită de oameni (Daniel 7:25) ca zi de închinare în locul Sabatului zilei a șaptea, poruncit în Scriptură. Noi ne închinăm Domnului, Creatorului nostru, iar Sabatul zilei a șaptea este încă de la începutul lumii semnul calității Sale de Creator. A încerca să schimbi ziua stabilită de El cu alta echivalează practic cu a încerca să-ți însușești rolul și puterea care îi aparțin doar Lui.

Compară scena din Apocalipsa 13:14-18 cu cea din Daniel 3:1-7. Ce asemănări găsim și ce se va întâmpla la sfârșitul timpului?

Vineri, 1 martie – Un gând de încheiere

Apocalipsa ne descoperă că, la sfârșitul istoriei, Sabatul va fi un semn al ascultării. Păzirea duminicii în prezent nu echivalează în mod automat cu primirea semnului fiarei, dar va deveni semnul fiarei atunci când oamenii, după ce vor fi înțeleși importanța zilei de închinare, vor alege să fie de partea lui Dumnezeu sau împotriva Lui. Momentul acela este încă în viitor.

„Nimeni nu a primit încă semnul fiarei. Timpul de încercare nu a sosit încă. În fiecare biserică se află creștini adevărați, inclusiv în comunitatea romano-catolică. Nimeni nu va fi condamnat până când nu va avea lumina și va înțelege obligația de a respecta porunca a patra. Totuși, când se va da decretul care impune sabbatul fals și când strigătul cu glas tare al îngerului al treilea îi va avertiza pe oameni împotriva închinării la fiară și la chipul ei, linia între ce este fals și ce este adevărat va fi trasată cu claritate. Atunci, aceia care vor continua în nelegiuire vor primi semnul fiarei” (Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 186).

Azi, păzirea duminicii încă nu înseamnă pierderea definitivă, tot așa cum păzirea Sabatului nu asigură mântuirea. Însă vine timpul când „semnul fiarei” va deveni principala chestiune controversată și când ziua de închinare va fi testul credințioșiei. Apocalipsa ne îndeamnă să studiem Biblia și profeția cu seriozitate și să facem totul pentru a duce Evanghelia la cei care nu îl cunosc încă pe Hristos.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 9-15

1. Când puteau prăznui Paștele cei care, din motive obiective, nu îl puteau prăznui la data stabilită?
2. Ce zicea Moise când pornea chivotul și când îl așezau?
3. De când îi slujea Iosua lui Moise?
4. În ce situație „s-au îndărătnicit” israeliții să iasă la luptă fără chivot și fără Moise?

Istoria mântuirii, capitolul 53

5. Ce au găsit cei care căutau adevărul?

2 martie – 8 martie

Evanghelia veșnică

Textul de memorat: „Aici este răbdarea sfinților, care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus.” (Apocalipsa 14:12)

Apocalipsa ne arată că înșelăciunea lui Satana din timpul sfârșitului va fi atât de eficientă, încât cei mai mulți vor alege să i se închine fiarei și să primească semnul ei. Dar Apocalipsa 14:1-5 ne spune că Dumnezeu va avea totuși o rămășiță de credincioși, un grup de oameni care vor rămâne de partea Sa.

În cele din urmă, oamenii vor ajunge în situația de a alege nu *dacă* să se închine sau să nu se închine (în definitiv, toți ne închinăm la ceva sau la cineva), ci *cui* să se închine. Cei ce se închină fiarei vor primi semnul ei pe frunte sau pe mâna dreaptă, ca simbol al deciziei lor de a servi acestui sistem apostat cu mintea și prin acțiunile lor.

Între timp, lumea va asista la o proclamare a Evangheliei de o mare amploare, cum nu s-a mai văzut din Ziua Cincizecimii. Dumnezeu le va transmite oamenilor răzvrătiți niște avertizări înainte ca judecățile Sale să cadă asupra lor. Satana își desfășoară activitatea la nivel global, dar și proclamarea Evangheliei se va face la nivel mondial. Dumnezeu vrea ca niciunul să nu piară, ci toți să fie mântuiți; Hristos a murit pentru toți oamenii. Întrebarea este cine va accepta jertfa Sa și cine o va refuza.

Duminică, 3 martie – Soliile celor trei îngeri

Cu puțin înainte de sfârșit, Dumnezeu trimite avertizări reprezentate simbolic prin trei îngeri care zboară pe cer și strigă tare. Cuvântul grecesc pentru „înger” (*angelos*) înseamnă „sol, mesager”. În Biblie, îngerii reprezintă de multe ori oameni aflați în slujba lui Dumnezeu (Maleahi 2:7; Matei 11:10). Se pare că și acești trei îngeri din Apocalipsa sunt un simbol pentru poporul lui Dumnezeu care are misiunea de a-i duce lumii mesajul Său din timpul sfârșitului.

1. Care este solia primului înger? Ce legături găsim între ea și misiunea încredințată de Domnul Isus ucenicilor și tuturor urmașilor Săi, înainte de a Se înălța la cer? Apocalipsa 14:6; Matei 24:14

Evanghelia este vestea bună că Dumnezeu îi salvează pe oameni datorită jertfei lui Isus. Și este „veșnică” pentru că face parte din lucrarea lui Dumnezeu de a recâștiga de partea Sa omenirea căzută, din planul conceput înainte ca noi să existăm (2 Timotei 1:9; Tit 1:2). Evanghelia este atât vestea mântuirii, cât și a judecății - mântuire pentru cei care o acceptă și judecată pentru cei care o refuză.

Cei trei îngeri își anunță soliile „cu glas tare” (Apocalipsa 14:7,9) pentru că sunt urgente, importante și trebuie să fie auzite de toți, fiindcă ele privesc destinul lor veșnic. De aceea, trebuie vestite oricărui neam, oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui norod, fapt semnificativ dacă ne gândim că, în timpul sfârșitului, fiara își va exercita autoritatea primită de la Satana „peste orice seminție, peste orice norod, peste orice limbă și peste orice neam” (Apocalipsa 13:7). Și lucrarea lui Satana, și proclamarea Evangheliei au o amploare mondială.

Soliile sunt vestite de poporul lui Dumnezeu pentru a combate cele trei spirite demonice ca niște broaște care ies din gura triadei satanice (Apocalipsa 16:13,14), contrafacere a soliilor celor trei îngeri. Astfel, la sfârșitul timpului, lumea va sta în fața a două mesaje rivale, care vor urmări să îi câștige loialitatea.

Ca adventiști de ziua a șaptea, suntem chemați să ducem Evanghelia în toată lumea. Tu ce faci în mod concret pentru a împlini această misiune?

Luni, 4 martie – Solia primului înger (1)

2. Ce înseamnă să ne temem de Dumnezeu și ce legătură are aceasta cu Evanghelia? Apocalipsa 14:7; Eclesiastul 12:13,14; Romani 7:7-13

Apelul de a ne teme de Dumnezeu și de a-l da slavă este adresat prin „Evanghelia veșnică”. Conștientizarea lucrării lui Hristos pentru mântuirea noastră ne determină să răspundem acestui apel.

În Apocalipsa, temerea de Dumnezeu și glorificarea Lui apar împreună (Apocalipsa 11:13; 15:4). Prima definește raportarea corectă la Dumnezeu (Iov 1:8), iar a doua denotă ascultarea de El.

A ne teme de Dumnezeu nu înseamnă a fi speriați de El, ci a-L respecta și a-l oferi locul cuvenit în viața noastră. Poporul lui Dumnezeu din timpul sfârșitului sunt cei care se tem de El (Apocalipsa 11:18; 19:5). Cine se teme de El îi dă slavă prin ascultarea de El (Deuteronomul 5:29; Eclesiastul 12:13) și prin reflectarea caracterului Său (Geneza 22:12).

„A venit ceasul judecății Lui” (Apocalipsa 14:7). Aici este vorba despre judecata preadventă, de dinaintea revenirii Domnului, la care se vede decizia noastră de a-l sluji sau nu cu adevărat lui Dumnezeu (decizie demonstrată de faptele noastre). La finalul ei destinul tuturor va fi decis, iar apoi Isus va veni ca să-i răsplătească pe toți după faptele lor (Apocalipsa 22:11,12).

Judecata din Apocalipsa 14 este o veste bună pentru cei care se află într-o relație bună cu Dumnezeu - ea înseamnă răzbunare, mântuire și eliberare. Pentru cei necredincioși, vestea apropierei judecății este un apel de a se întoarce la Dumnezeu și de a se pocăi, fiindcă Dumnezeu dorește ca niciunul să nu piară, ci toți să vină la pocăință (2 Petru 3:9). Dar pentru cei ce nu vor să ia seama, este o veste rea.

Ai putea apărea singur la judecata aceasta? Ce verdict ți-ar asigura faptele tale?

Marti, 5 martie – Solia primului înger (2)

La sfârșit, locuitorii pământului se vor împărți în două tabere: cei care se tem de Dumnezeu și se închină Lui și cei care se tem de fiară și se închină ei.

3. Ce pretenții ale fiarei sunt un atac direct la poruncile Decalogului? Apocalipsa 13:5,6,14-17; Exodul 20:2-11

Primele patru porunci din Decalog se referă la închinare. Păzirea lor va deveni standardul loialității față de Dumnezeu în criza finală. Ultima bătălie dintre Hristos și Satana se dă în jurul închinării.

Controversa principală din criza finală este evidențiată în solia primului înger. În chemarea de a ne închina „Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor” (Apocalipsa 14:7) regăsim expresii din porunca a patra din Decalog (Exodul 20:11). Închinarea adusă Creatorului este recunoașterea autorității Sale supreme.

În Decalog și în toată Biblia, închinarea adevărată este strâns legată de adevărata zi de închinare. Sabatul zilei a șaptea este un semn special al relației noastre cu Dumnezeu (Exodul 31:13; Ezechiel 20:12). Solia primului înger ne arată că la sfârșitul timpului locuitorii pământului vor fi chemați să se întoarcă la închinarea înaintea Dumnezeului Creator și să-l ofere locul cuvenit în viața lor. Ea combate lucrarea lui Satana din timpul sfârșitului de a-i înșela pe oameni să primească o religie falsă, să slujească și să se închine unui dumnezeu fals. În centrul controversii se va afla porunca a patra, Sabatul zilei a șaptea.

„În timp ce păzirea sabbatului fals - în conformitate cu legea statului, dar contrar poruncii a patra - va constitui o dovadă de supunere față de puterea opusă lui Dumnezeu, păzirea Sabbatului autentic, în ascultare de Legea lui Dumnezeu, va fi o dovadă de fidelitate față de Creator. În timp ce o categorie va primi semnul fiarei, prin acceptarea semnului de supunere față de puterile pământești, cealaltă va primi

sigiliul lui Dumnezeu prin alegerea semnului de loialitate față de autoritatea divină” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 498).

Miercuri, 6 martie – Solia îngerului al doilea

Solia celui de-al doilea înger anunță căderea Babilonului, ca sistem al religiei false.

4. În solia îngerului al doilea, repetarea cuvântului „a căzut” arată că sfârșitul Babilonului este cert. Cum „a căzut” Babilonul dacă el va cădea în viitor? Apocalipsa 14:8; Apocalipsa 18:2; Isaia 21:9

Babilonul este numit aici „cetatea cea mare”, simbol care își are rădăcina în Babilonul istoric, puterea care l-a opus lui Dumnezeu și care i-a asuprit pe credincioși. În profeția din Isaia 14:12-15 Babilonul îl simbolizează pe Satana și încercările lui de a se face egal cu Dumnezeu. În Apocalipsa, Babilonul din timpul sfârșitului este numele triadei satanice unite cu alte religii false (Apocalipsa 17:5), care vor intra în slujba lui Satana și în opoziție cu poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 13:11-18). Având aroganța Babilonului antic, se va înălța mai presus de Dumnezeu și va căuta să ocupe locul Său. Solia îngerului al doilea îi asigură pe credincioși că sistemul acesta nelegiuit se va sfârși la fel ca Babilonul din vechime.

5. Cum îi determină Babilonul pe locuitorii pământului „să bea” din vinul desfrânării lui? Ce reprezintă acest vin? Apocalipsa 14:8; 17:2; 18:3

Babilonul este acuzat că adapă toate neamurile din „vinul mâniei” (Ieremia 51:7). Apocalipsa 17 înfățișează Babilonul din timpul sfârșitului ca pe o femeie desfrânată care îi îmbată pe pământeni cu „vinul imoralității” ei (vers. 2). Aceasta ne trimite cu gândul la cele trei duhuri necurate care îi amăgesc pe locuitorii pământului să se închine fiarei și icoanei ei (Apocalipsa 13:11-18). „Vinul Babilonului” reprezintă învățăturile mincinoase și Evanghelia falsă a acestui sistem al religiei apostate.

Numai cei care se găsesc efectiv în Babilon pot „bea din vinul lui”? Ce înseamnă mai exact „a bea din vinul Babilonului”?

Joi, 7 martie – Solia îngerului al treilea

6. Cum sunt caracterizați credincioșii lui Dumnezeu? Apocalipsa 14:12

Versetele 9 și 10 anunță soarta celor necredincioși, în contrast cu a celor credincioși. În Vechiul Testament, vărsarea mâniei lui Dumnezeu este reprezentată simbolic prin gestul de a bea vin dintr-un potir (Ieremia 25:15,16). Limbajul figurat - „vinul mâniei turnat neamestecat” - arată asprimea judecății de care vor avea parte cei care i se închină fiarei. Vinul neamestecat reprezintă revărsarea mâniei lui Dumnezeu neamestecată cu milă (Psalmii 75:8).

7. Ce se spune despre pedeapsă? Ce clarificări aduc alte pasaje despre declarația: „Și fumul chinului lor se suie în sus în vecii vecilor”? Apocalipsa 14:10,11; Apocalipsa 20:10-15; Isaia 34:8-10; Iuda 7

Chinul în foc și în pucioasă înseamnă distrugere totală (Geneza 19:24; Isaia 34:8-10). Fumul distrugerii este o imagine biblică bine cunoscută. Focul nu este veșnic ca durată, întrucât Edomul, Sodoma și Gomora nu mai ard în prezent, ci consecințele lui sunt veșnice. În Apocalipsa, „focul veșnic” înseamnă anihilare; focul va dura suficient cât să ardă tot, până nu va mai exista nimic de ars.

Ce ar trebui să determine în noi această perspectivă?

Vineri, 8 martie – Un gând de încheiere

„Marea lucrare a Evangheliei nu se va încheia cu o manifestare mai mică a puterii lui Dumnezeu decât cea care i-a marcat începutul. (...)

Mesajul va fi transmis nu atât de mult prin argumente, cât prin convingerea profundă produsă de Duhul lui Dumnezeu. Argumentele au fost prezentate. Sămânța a fost semănată, iar acum va răsări și va aduce rod” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 503).

Vestirea mesajului final al lui Dumnezeu va împărți oamenii în două mari tabere: cei care au o relație cu Dumnezeu și cei care aleg să meargă după fiară. Împărțirea aceasta este reprezentată prin două simboluri: strângerea grâului (Apocalipsa 14:14-16) și culegerea strugurilor ca să fie călcați în teasc (Apocalipsa 14:17-20). Acesta este subiectul capitolelor 17 și 18 din Apocalipsa.

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 38, „Ultima avertizare”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 16-22

1. Cine i-a(u) reproșat lui Moise că nu țara promisă, ci Egiptul era „o țară, unde curge lapte și miere”?
2. Ce i-au zis copii lui Israel lui Moise după testul toiegelor?
3. Ce lucru destinat curățirii îl făcea necurat pe cel ce-l folosea sau care se atingea de el?
4. Cui i s-a spus că drumul pe care mergea ducea la pierzare?

Istoria mântuirii, capitolul 54

5. Când va forma America protestantă un chip al ierarhiei romane?

9 martie – 15 martie

Ultimele șapte urgii

Textul de memorat: „Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești sfânt, și toate neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate!” (Apocalipsa 15:4)

Apocalipsa 11:18 amintește în trecut pregătirile pentru bătălia finală împotriva rămășiței lui Dumnezeu: „Neamurile se mâniaseră.” A venit timpul acum ca Dumnezeu să răspundă la mânia lor cu revărsarea mâniei Lui, cu cele șapte urgii din urmă (Apocalipsa 15:1).

Apocalipsa 15 se deschide cu imaginea a șapte îngeri care țin în mână șapte potire pline cu mânia aceasta divină. Înainte de vărsarea potirelor, este inserată însă o imagine cu credincioșii lui Dumnezeu (Apocalipsa 15:1-4). Ei sunt numiți „biruitorii fiarei” și sunt înfățișați stând pe ceva ca o mare de sticlă și cântând cântarea lui Moise și cântarea Mielului - imagini care ne trimit cu gândul la scena în care evreii stăteau pe țărmul Mării Roșii și sărbătoreau victoria lui Dumnezeu asupra egiptenilor (Exodul 15).

Sfinții aceștia biruitori sunt cei 144 000 amintiți în Apocalipsa 14:1-5. Ei nu au primit semnul fiarei și sunt feriți de distrugerile produse de cele șapte urgii finale. În curând, la revenirea lui Isus cu putere și în slavă, ei vor primi trupuri nemuritoare (1 Corinteni 15:51-54) și se vor alătura sfinților înviați (1 Tesaloniceni 4:17).

Duminică, 10 martie – Semnificația ultimelor șapte urgii

Este momentul în care oamenii au decis în cunoștință de cauză să fie cu Dumnezeu sau cu Babilonul. Hristos este pe punctul de a reveni. Dar, înainte, sunt lăsate să sufle vânturile nimicitoare ținute până acum pe loc (Apocalipsa 7:1-3).

1. Ce ne spun urgiile abătute asupra Egiptului despre scopul și semnificația celor șapte urgii finale? Apocalipsa 15:1; Apocalipsa 7:1-3; Apocalipsa 14:9,10

Acele șapte urgii sunt numite „cele din urmă” pentru că vin după nenorocirile vestite de trâmbițe. Trâmbițele acoperă întreaga eră creștină și au o arie limitată. Nenorocirile vestite de ele lovesc în timp ce Evanghelia este încă propovăduită (Apocalipsa 10:8 - 11:14) și în cer încă se face mijlocire (Apocalipsa 8:2-5). Ele sunt amestecate cu îndurare, iar scopul lor este aducerea la pocăință a dușmanilor poporului lui Dumnezeu. Spre deosebire de ele, plăgile sunt revărsate chiar înainte de a doua venire și unele acoperă întreg pământul. Ele cad asupra acelor care, la fel ca Faraon, și-au împietrit inima și nu s-au pocăit (Apocalipsa 16:11). Mânia divină este reacția lui Dumnezeu la deciziile luate de oameni (Romani 1:26-28). Cei pierduți culeg acum consecințele deciziilor lor.

2. Ce ni se spune despre timpul în care au loc ultimele șapte plăgi? Apocalipsa 15:5-8; Exodul 40:34,35; 1 Împărați 8:10,11

Afirmația „nimeni nu putea să intre în Templu” indică închiderea harului. La încheierea lucrării de mijlocire a Domnului Hristos în cer, se încheie și șansa oamenilor la pocăință. Plăgile finale nu vor aduce pe nimeni la pocăință, ci vor arăta împietrirea inimii celor care au ales să treacă de partea Babilonului și îi vor determina să-L urască pe Dumnezeu și mai mult.

Privește la situația lumii contemporane, care va merge din rău în mai rău. Ce ne spune amânarea plăgilor despre caracterul lui Dumnezeu?

Luni, 11 martie – Cele șapte potire ale mâniei

Odată cu încetarea mijlocirii lui Hristos în sanctuarul din cer, destinul fiecărui om este stabilit definitiv. A venit timpul ca oamenii care au respins Evanghelia să cunoască mânia deplină a lui Dumnezeu.

Ultimele șapte plăgi reflectă calamitățile abătute asupra Egiptului (Exodul 7-11). După cum calamitățile acestea i-au afectat pe egipteni, dar nu și pe israeliți, tot la fel primele patru plăgi finale îi afectează în principal pe închinătorii fiarei și îi lasă nevătămați pe închinătorii lui Dumnezeu. Calamitățile din Egipt au scos în evidență împietrirea inimii lui Faraon și le-au demonstrat egiptenilor că zeii lor erau neputincioși. La fel, plăgile finale împietresc tot mai mult inima celor ce i se închină fiarei și scot în evidență neputința Babilonului de a-i proteja de judecata divină.

3. Ce evenimente au loc și prin ce sunt reprezentate? Apocalipsa 16:1-11

Primele patru plăgi lovesc populația globului, în general. Prima le aduce o rană rea și dureroasă exclusiv închinătorilor fiarei. A doua și a treia afectează marea, râurile și izvoarele apelor, care se transformă în sânge. Fără apă potabilă, omenirea răzvrătită nu va supraviețui. Plaga a patra afectează soarele, care îi dogorește pe oameni și le produce o suferință insuportabilă.

Dar aceasta nu le înmoaie inima și nu-i determină să renunțe la atitudinea rebelă. Dimpotrivă, ei îl hulesc pe Dumnezeu, Cel care trimite plăgile. Niciunul dintre ei nu se pocăiește.

În Apocalipsa 16:10,11 (vezi și Exodul 10:21-23) citim că urgia a cincea lovește scaunul de domnie al fiarei. Satana este cel care i-a dat fiarei acest tron (Apocalipsa 13:2). Acum nici chiar sediul autorității lui Satana nu se poate opune forței plăgilor. În timp ce suferă, oamenii își dau seama că Babilonul nu poate să-i ocrotească. Dar au hotărât să I se împotrivescă lui Dumnezeu și nici chiar calamitățile acestea înfiorătoare nu îi pot determina să se răzgândească.

Cum putem avea o relație profundă cu Dumnezeu astfel încât, atunci când ni se întâmplă lucruri tragice, să fim convinși de dragostea Lui și să continuăm să ne încredem în El?

Marti, 12 martie – Secarea Eufratului

4. Ce simbolizează Eufratul? Ce reprezintă secarea Eufratului în contextul celor șapte plăgi finale? Apocalipsa 16:12; Apocalipsa 17:1,15

În Vechiul Testament, Eufratul era o sursă vitală pentru dușmanii Israelului, Babilonul și Asiria (Isaia 7:20; Ieremia 46:10). El trecea prin Babilon și era important pentru cetate fiindcă hrănea vegetația și le oferea apă oamenilor. Babilonul nu putea supraviețui fără apele Eufratului.

Apocalipsa 17:1 spune despre Babilonul din timpul sfârșitului că „șade pe ape mari”, făcând probabil referire la Eufrat (Ieremia 51:13). Apocalipsa 17:15 explică faptul că apele pe care stă el reprezintă oamenii care îl susțin, puterile civile și politice din spatele sistemului religios. Puterile acestea își vor retrage în cele din urmă suportul.

Scena plăgii a șasea reflectă capturarea Babilonului antic de către Cyrus Persanul (Daniel 5). Potrivit istoricului antic Herodot, într-o noapte, pe când împăratul Belșatar și demnitarii lui erau la ospăț, persanii au deviat cursul Eufratului și au pătruns în cetate prin albia râului, luându-i prin surprindere.

Secarea simbolică a Eufratului din Apocalipsa 16:12 duce la prăbușirea Babilonului din timpul sfârșitului. Din moment ce Eufratul reprezintă aici puterile lumii care i-au oferit Babilonului suportul lor, secarea Eufratului simbolizează retragerea acestui suport și atacarea Babilonului, acțiune care duce la prăbușirea lui.

Când asistă la dereglările din natură (vezi Apocalipsa 16:10,11), oamenii apelează la protecția Babilonului. Când este afectat însă și sediul autorității lui prin plaga a cincea, ei înțeleg că Babilonul nu-i

Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

poate ocroti. Atunci se simt înșelați și se întorc împotriva lui, provocându-i prăbușirea (vezi Apocalipsa 17:16). Cu toate acestea, inimile lor rămân mai departe împietrite împotriva lui Dumnezeu și a poporului Său. Ei sunt astfel o pradă ușoară pentru ultima amăgire a lui Satana, care va antrena lumea în marea bătălie contra lui Dumnezeu.

În ce situații ai învățat cât de riscant este să-ți pui încrederea în oameni și în instituțiile umane?

Miercuri, 13 martie – Ultima mare amăgire plănuită de Satana

Apocalipsa 16:12 ne spune că Eufratul „a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților care au să vină din Răsărit”. În Vechiul Testament, împărații aceștia au fost Cyrus și oștile lui venite din Răsărit împotriva Babilonului (Isaia 41:25). Cucerirea de atunci a Babilonului a făcut posibilă întoarcerea în patrie a poporului lui Dumnezeu (Isaia 44:27,28). La fel, secarea simbolică a Eufratului pregătește calea pentru eliberarea poporului lui Dumnezeu din timpul sfârșitului. Împărații din Răsărit, din Apocalipsa 16:12, sunt Hristos și oștirea Sa de credincioși. Sigur că Isus va reveni însoțit de îngerii cerești, însă Apocalipsa 17:14 arată că bătălia finală se va da între Hristos și rămășița Lui de credincioși și forțele satanice. Isus conduce oștile din cer „îmbrăcate cu în subțire, alb și curat” (Apocalipsa 19:14), haina miresei Mielului din Apocalipsa 19:8. Ca echivalent pe pământ, în Apocalipsa 7, cei 144 000 sunt înfățișați ca o armată aflată pe punctul de a intra în ultima luptă.

5. Ce rol au în pregătirea pentru bătălia finală cele trei duhuri care seamănă cu niște broaște? Ce argumente avem că ele reprezintă contrafacerea soliilor celor trei îngeri din Apocalipsa 14? Apocalipsa 16:13,14

Secarea Eufratului zguduie triada satanică. În acest moment, Ioan vede ieșind din gurile membrilor triadei trei spirite demonice, asemănătoare cu niște broaște. În Egipt, broaștele au fost ultima plagă pe care au mai reușit vrăjitorii să o reproducă (Exodul 8:1-15). Demonii care seamănă cu niște broaște reprezintă ultima încercare a lui Satana de a contraface lucrarea lui Dumnezeu.

Cele trei spirite demonice primesc de la Satana puterea de a face semne nemaipomenite, ca acelea făcute de fiara cu coarne ca de miel (Apocalipsa 13:13,14), unde se include și spiritismul. Semnele nemaipomenite fac parte din strategia lui Satana din timpul sfârșitului de a-i convinge pe locuitorii pământului să-l urmeze pe el și nu pe Dumnezeul adevărat (2 Tesaloniceni 2:9-12).

Spiritele acestea sunt trimise în lume cu o evanghelie falsă ca să-i amăgească pe oameni să li se alăture în lupta împotriva poporului lui Dumnezeu. Deși decepționați, conducătorii lumii se lasă amăgiți din nou și se supun lui Satana. Acum, scena este pregătită pentru bătălia finală care duce la sfârșitul lumii, bătălia cunoscută sub numele de Armaghedon.

Joi, 14 martie – Strângerea pentru bătălia finală

6. Care va fi efectul ultimei mari amăgiri a lui Satana? Apocalipsa 16:16

Minunile înșelătoare ale demonilor vor fi foarte convingătoare. Odată ce au respins Evanghelia adevărată, oamenii vor crede o minciună însoțită de minuni (2 Tesaloniceni 2:9-12). Ei se vor aduna în locul simbolic care în evreiește se cheamă Armaghedon, „muntele din Meghido”. Meghido era o fortăreață din valea Izreel (câmpia Esdraelon), de la poalele muntelui Carmel, și era o cetate strategică. Câmpia Esdraelon era cunoscută pentru multele bătălii decisive date acolo în decursul istoriei lui Israel (Judecătorii 5:19; 6:33; 2 împărați 9:27; 23:29,30).

Apocalipsa preia acest motiv din istoria lui Israel pentru a descrie ultimul mare conflict, numit Armaghedon, dintre Dumnezeu și forțele răului. Locuitorii pământului fac front comun sub conducerea alianței satanice.

Meghido se află în zona muntelui Carmel, unde s-a dat una dintre cele mai importante lupte din istoria lui Israel, cea dintre Ilie și profeții lui Baal (1 Împărați 18). Disputa a gravitat în jurul întrebării: Cine este

Studiu Biblic, Trim. I, 2019 – Cartea Apocalipsa

Dumnezeu adevărat? Focul coborât din cer a dovedit că Domnul este singurul Dumnezeu adevărat și singurul căruia I se cuvine închinarea. Apocalipsa 13:13,14 precizează că fiara ieșită din pământ va coborî foc din cer pentru a contraface lucrarea lui Dumnezeu și pentru a-i amăgi pe oameni.

Armageddonul nu va fi un conflict armat din Orientul Mijlociu, ci o luptă spirituală între Hristos și forțele întunericului (vezi 2 Corinteni 10:4).

Ani întregi oamenii au urmărit evenimentele politice și militare din Orientul Mijlociu, considerându-le semne ale sfârșitului și ale Armageddonului. Ei au făcut predicții și au stabilit date degeaba. Cum ne putem feri de greșeala de a interpreta anumite evenimente locale ca pe o împlinire a profeției biblice?

Vineri, 15 martie – Un gând de încheiere

„Ca punct culminant în marea dramă de amăgire, Satana însuși se va da drept Hristos. Biserica a declarat mult timp că așteaptă venirea Mântuitorului ca împlinire a speranțelor ei. Acum, marele amăgitor va face să pară că Hristos a și venit. În diferite părți ale globului, Satana se va prezenta între oameni ca o ființă maiestuoasă, de o strălucire orbitoare, care va semăna cu descrierea făcută Fiului lui Dumnezeu de către Ioan în Apocalipsa (Apocalipsa 1:13-15). Gloria care îl va învălui nu va fi întrecută de nimic din ce au văzut vreodată ochii muritori. Atmosfera va răsună de strigătul de triumf: „A venit Hristos! A venit Hristos!” Oamenii se vor pleca în adorare înaintea lui. (...) Cu un ton blând și plin de compasiune, va prezenta o parte din adevărurile cerești pline de har pe care le rostea Mântuitorul. Îi va vindeca pe bolnavi și apoi, în rolul asumat al lui Hristos, va pretinde că a schimbat Sabatul în duminică și le va porunci tuturor să sfințească ziua pe care el a binecuvântat-o. Va declara că aceia care se încăpățânează să păzească ziua a șaptea comit o blasfemie la adresa lui, deoarece refuză să asculte de îngerii trimiși la ei cu lumină și adevăr. Aceasta va fi amăgirea cea mai puternică, aproape copleșitoare” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 512-513).

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 23-29

1. Ce indică numele Aram?
2. Cum și-a exprimat Balaam admirația pentru tabăra lui Israel?
3. Câți dintre cei prezenți la prima numărătoare au fost prezenți și la cea de-a doua?
4. Cum se mai numea Sărbătoarea Cincizecimii?

Istoria mântuirii, capitolul 55

5. Cine și de ce nu au putut beneficia de-a doua solie și de strigătul de la miezul nopții?

16 martie – 22 martie

Judecarea Babilonului

Textul de memorat: „Apoi am auzit din cer un alt glas, care zicea: «Ieșiți din mijlocul ei, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu fiți loviți cu urgiile ei! Pentru că păcatele ei s-au îngrămădit și au ajuns până în cer; și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei.»” (Apocalipsa 18:4,5)

Primele șase plăgi determină secarea Eufratului - oamenii dezamăgiți nu mai sprijină Babilonul. În ciuda pierderii acestui suport, căderea Babilonului este însoțită de o activitate intensă a demonilor care contrafac lucrarea lui Dumnezeu prin minuni, chiar foc coborât din cer, ceea ce constituie probabil o falsă redeșteptare religioasă (Apocalipsa 13:13). Lucrarea demonilor unește întreaga lume în pregătirea pentru bătălia de la Armagedon.

Chiar la începutul bătăliei finale are loc un mare cutremur, ca parte a plăgii a șaptea, și Babilonul este împărțit în trei (Apocalipsa 16:18,19). Babilonul din timpul sfârșitului este înfățișat prin imaginea unei cetăți, ca simbol al unirii de scurtă durată a triadei satanice - balaurul, fiara ridicată din mare și fiara ridicată din pământ - cu puterile religioase ale lumii împotriva poporului lui Dumnezeu. Unirea aceasta este distrusă, iar rezultatul este dezintegrarea Babilonului.

Apocalipsa 16:19 doar anunță prăbușirea Babilonului, iar capitolele 17 și 18 arată cum va avea loc efectiv această prăbușire.

Duminică, 17 martie – Babilonul spiritual

1. Ce simbolizează apele mari? Apocalipsa 17:1,15; Ieremia 51:13

În Biblie, femeia este un simbol pentru poporul lui Dumnezeu. Biserica adevărată a lui Dumnezeu este înfățișată printr-o femeie castă (Apocalipsa 12:1; 22:17), iar femeia adulteră îi reprezintă pe oamenii apostazi și necredincioși - Babilonul cel mare. Babilonul antic depindea de Eufrat pentru existență, iar Babilonul din timpul sfârșitului se bazează pe suportul maselor (simbolizate prin ape).

2. Care două categorii de oameni au o relație adulteră cu Babilonul din timpul sfârșitului și se lasă amăgiți de el? Apocalipsa 17:2; Apocalipsa 14:8; Apocalipsa 18:2,3

În prima categorie sunt împărații pământului, puterile politice conducătoare. În Vechiul Testament, termenul „curvie” este utilizat frecvent pentru a descrie îndepărtarea Israelului apostat de Dumnezeu și căderea lui în idolatrie (Isaia 1:21; Ieremia 3:1-10). Relația dintre împărații pământului și această „curvă” simbolizează unirea puterilor politice conducătoare cu Babilonul din timpul sfârșitului.

În a doua categorie sunt locuitorii pământului, masele conduse. Ei se îmbată cu „vinul Babilonului”. Spre deosebire de conducători, ei sunt amețiți de învățăturile și de practicile Babilonului, gândind că el îi poate proteja. Dacă beau, oamenii nu mai gândesc logic și sunt ușor de manipulat (Isaia 28:7). Lumea întreagă, cu excepția rămășiței credincioase, va fi dusă în eroare.

La sfârșit, masele vor fi duse în eroare. Ce ne spune aceasta despre pericolele opiniei populare?

Luni, 18 martie – Femeia care șade pe fiara stacojie

3. Ce reprezintă fiara și apele mari pe care le vede Ioan? Apocalipsa 17:3

Ioan este dus în viziune într-o pustie. El vede o femeie șezând pe o fiară stacojie, nu pe ape. Femeia de aici reprezintă o entitate religioasă, iar fiara, o putere politică. Imaginea aceasta în care religia domină puterea politică sugerează unirea lor în scopuri. Profeția arată deci că ele se vor uni în timpul sfârșitului. Faptul că desfrânata șade pe fiară înseamnă că ea o domină, înseamnă că acest sistem religios din timpul sfârșitului va domina puterea politică.

4. Ce legătură există între desfrânata din Apocalipsa 17:3-6 și balaur, fiara ridicată din mare și fiara ridicată din pământ (Apocalipsa 12 și 13)?

Desfrânata îmbrăcată în purpură și stacojiu este împodobită cu aur, pietre scumpe și mărgăritare, ca prostituatele din Antichitate (Ieremia 4:30). Culorile sugerează și puterea de stat, și autoritatea religioasă.

Îmbrăcămintea ei amintește și de veșmintele marelui-preot din Vechiul Testament, făcute din materiale de culoare purpurie și cărămizie (Exodul 28:5,6). Preoții purtau o inscripție pe mitră: „SFINȚENIE DOMNULUI” (vers. 36-38), ea are un nume scris pe frunte. Paharul din mâna ei sugerează jertfa de băutură din sanctuar (Exodul 30:9). Prin această înfățișare religioasă istorică, sistemul acesta religios din timpul sfârșitului devine o unealtă puternică prin care Satana atrage lumea de partea lui, dar rămâne o desfrânată și o mamă a desfrânatelor. Babilonul este îmbătat de sângele sfinților și al mucenicilor lui Isus - creștinismul medieval din Europa occidentală aflat sub conducerea papalității s-a făcut răspunzător pentru moartea a milioane de creștini credincioși Evangheliei.

Imaginea Babilonului din Apocalipsa 17 seamănă cu imaginea Izabelei din biserica Tiatira (Apocalipsa 2:20-23). Ce ne spune aceasta despre caracterul Babilonului din timpul sfârșitului?

Marti, 19 martie – Identificarea fiarei

Trăind în epoca ecumenismului, protestanții uită realitatea istorică a persecuției religioase din secolele trecute (Apocalipsa 12:13,14) și că, potrivit profeției, persecuția se va repeta și va fi mai aprigă.

5. Compară următoarele pasaje. Ce lămuriri aduc ele cu privire la cele trei etape ale existenței și activității fiarei? Apocalipsa 17:8; Apocalipsa 13:8; Apocalipsa 13:3

Despre fiara stacojie se spune că „era și nu mai este”, că „are să se ridice din Adânc și are să se ducă la pierzare”. Cele trei elemente menționate sugerează mai înainte de toate o contrafacere a Numelui lui Yahwé, „Cel ce este, Cel ce era și Cel ce vine” (Apocalipsa 1:4; 4:8). Apoi, reprezintă cele trei etape ale existenței fiarei:

(1) Fiara „era”, a existat în trecut - vezi activitatea ei din perioada celor 1 260 de zile profetice (Apocalipsa 13:5).

(2) „Nu mai este.” Primind rana de moarte (vers. 3) în anul 1798, fiara a încetat să fie o putere persecutoare. Pentru un timp, a dispărut de pe scena lumii, și totuși a supraviețuit.

(3) La final, odată cu vindecarea răni de moarte, ea va reveni la viață cu mare furie satanică.

Apocalipsa 17 descrie fiara din Apocalipsa 13:1-8 la momentul vindecării răni de moarte. Pe ea șade desfrânata numită Babilon. Va exista iar o unire temporară între religie și politică, la fel ca în Evul Mediu, și va izbucni din nou persecuția.

„Să renască opoziția, să domnească din nou fanatismul și intoleranța, să se aprindă persecuția, și atunci cei cu inima împărțită și ipocriții se vor clătina și vor renunța la credință, dar creștinul adevărat va sta tare ca o stâncă, credința lui va fi mai puternică și speranța lui va fi mai strălucitoare decât în zilele de prosperitate” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, p. 495).

Cum ar trebui să fie experiența noastră creștină acum, înainte de aprinderea persecuției?

Miercuri, 20 martie – Cele șapte capete ale fiarei

6. Pentru a înțelege ce sunt cele șapte capete este nevoie de o minte plină de înțelepciune. Despre ce înțelepciune este vorba aici? Cum o putem obține? Apocalipsa 17:9-11; Apocalipsa 13:18; Iacov 1:5

Unii traducători consideră că aici se face referire la cele șapte dealuri pe care este ridicată Roma și traduc grecescul *oroi* („munți”) prin „dealuri”. Sunt și șapte împărați care sunt simbolizați prin cei șapte munți. Însă munții aceștia există succesiv, nu simultan și nu simbolizează împărați ca persoane, fiindcă Apocalipsa nu se ocupă de indivizi, ci de sisteme. În Biblie, munții reprezintă adesea puteri mondiale sau imperii (Ieremia 51:25; Ezechiel 35:2,3). În profeția biblică, „împărații” semnifică împărății (vezi Daniel 2:37-39; 7:17). Prin urmare, se pare că cei șapte munți reprezintă șapte mari imperii succesive care au dominat lumea de-a lungul istoriei și prin care Satana s-a opus lui Dumnezeu și i-a făcut rău poporului Său. Din perspectiva lui Ioan, cinci dintre aceste imperii au căzut, unul este și celălalt n-a venit încă. Cele cinci care au căzut sunt marile împărății care au dominat în perioada Vechiului Testament și care i-au făcut rău (uneori) poporului lui Dumnezeu: Egiptul, Asiria, Babilonul, Persia și Grecia. Împărăția a șasea este Imperiul Roman din timpul lui Ioan.

Împărăția a șaptea este fiara din Apocalipsa 13, biserica medievală condusă de papalitate, care a stăpânit peste poporul lui Dumnezeu și i-a făcut rău. Ea urma să vină după moartea lui Ioan și după căderea Imperiului Roman păgân. Istoria confirmă profeția aceasta, care a fost făcută cu mai multe secole înainte de evenimentele pe care le anunța.

Ioan află că fiara stacojie se află în etapa capului al optulea, deși este din numărul celor șapte. Din care șapte? Din moment ce capetele apar succesiv în timp, capul al optulea este probabil succesorul celui de-al șaptelea care a primit rana de moarte. În etapa acestui al optulea cap o poartă fiara stacojie pe desfrânata Babilon. Astăzi ne aflăm în perioada vindecării răni de moarte. Capul al optulea va intra în scenă chiar înainte de sfârșit și va merge la pierzare.

Joi, 21 martie – Căderea Babilonului

7. Ce aflăm despre cei „zece împărați”? Apocalipsa 17:12-15; Apocalipsa 16:12-16

Sunt diverse interpretări pentru identitatea acestor împărați. Dar Apocalipsa nu spune cine sunt, ci doar că ei formează o coaliție politică de scurtă durată chiar înainte de sfârșit și că susțin Babilonul.

Apocalipsa 17:13,14 redă din nou pe scurt bătălia de la Armaghedon, prezentată inițial în Apocalipsa 12:12-17. La instigarea triadei satanice, coaliția politică mondială se va război cu Mielul. Aceasta arată că bătălia finală nu este un conflict armat din Orientul Mijlociu, ci conflictul de veacuri dintre Satana și coaliția lui, pe de o parte, și Hristos și poporul Lui credincios, de cealaltă parte.

8. Care este cauza schimbării de atitudine a celor zece împărați față de Babilon? Cine se află în spatele lucrurilor care i se întâmplă Babilonului? Apocalipsa 17:16-18; Apocalipsa 16:2-12

Scena aceasta este un alt mod de a descrie secarea Eufratului (Apocalipsa 16:12). Ioan folosește limbajul Vechiului Testament care zugrăvește judecățile lui Dumnezeu împotriva Ierusalimului (Ieremia 4:30). Arderea era pedeapsa pentru fiica unui mare-preot implicată în prostituție (Leviticul 21:9). În Apocalipsa 16:10-12 se arată că puterile politice sunt dezamăgite de neputința sistemului religios de a proteja de plăgi. Se simt înșelate și îl atacă cu ostilitate. Acest sistem religios apostat de la sfârșitul timpului este pedepsit împreună cu toți cei care au ales să se identifice cu el.

Multe întrebări legate de evenimentele de la sfârșit rămân fără răspuns și ne pot pune în încurcătură. Ce făgăduință ne este dată în Apocalipsa 17:14 și ce semnificație are ea pentru noi?

Vineri, 22 martie – Un gând de încheiere

Înainte ca Babilonul să dispară, o voce din cer îi îndeamnă pe copiii lui Dumnezeu care se mai află în el să iasă de acolo (Apocalipsa 18:4). Mulți închinători ai lui Dumnezeu se mai află încă în Babilon din diferite motive. Prin biserica Sa din timpul sfârșitului, Dumnezeu îi cheamă să iasă de acolo ca să nu fie părtași la păcatele lui. Ei trebuie să iasă din el dacă vor să nu aibă soarta lui. Dumnezeu nu vrea ca vreunul dintre ei să piară. Apocalipsa 19:1-10 ne arată că mulți oameni evlavioși din Babilon vor răspunde acestui apel. Gândește-te atunci la responsabilitatea uriașă care ne revine, ca biserică a rămășiței, și la marea noastră nevoie de putere de la Dumnezeu!

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Numeri 30-36

1. Cum se putea întări sau desființa juruința unei femei măritate?
2. Câți ostași, dintre cei care au luptat contra madianiților, au lipsit după încetarea luptei?
3. Ce caracteristică avea Elim – unul dintre locurile unde au tăbărât israeliții?
4. Pentru cine era interzis să se primească răscumpărare?

Istoria mântuirii, capitolul 56

5. Cine sunt cei care se unesc în a arunca reproșuri asupra creștinismului?

23 martie - 29 martie

„Iată, Eu fac toate lucrurile noi”

Textul de memorat: „Cel ce ședea pe scaunul de domnie a zis: «Iată, Eu fac toate lucrurile noi.» Și a adăugat: «Scrie, fiindcă aceste cuvinte sunt vrednice de crezut și adevărate.»” (Apocalipsa 21:5)

Distrugerea Babilonului din timpul sfârșitului este o veste rea pentru adepții lui, dar este o veste bună pentru poporul lui Dumnezeu (Apocalipsa 19:1-7). Babilonul le-a dat puterilor politice ideea de a-i persecuta pe credincioși și de a le face rău (Apocalipsa 18:24). De aceea, distrugerea lui echivalează cu eliberarea și salvarea lor.

Prin distrugerea Babilonului, primește în sfârșit răspuns rugăciunea martirilor din scena peceții a cincea. Strigătul lor: „Până când, Stăpâne?” este strigătul copiilor lui Dumnezeu oprimați și loviți, de la Abel și până la sfârșitul lumii (Psalmii 79:5; Habacuc 1:2; Daniel 12:6,7). Cartea Apocalipsa ne asigură că răul, oprimarea și suferința vor avea sfârșit.

A sosit timpul acum ca Hristos să-Și ia în stăpânire împărăția veșnică. Ultimele capitole din cartea Apocalipsa descriu distrugerea Babilonului din timpul sfârșitului, precum și distrugerea lui Satana și a răului. Și ne oferă câteva imagini despre așezarea împărăției veșnice a lui Dumnezeu.

Duminică, 24 martie – Ospățul nunții Mielului

1. De ce este nunta o imagine potrivită pentru unirea dintre Hristos și poporul Său? Apocalipsa 19:6-9; Ioan 14:1-3

Aici, Domnul folosește imagini de la nunțile evreiești antice pentru a ne transmite un adevăr. Mirele se ducea acasă la mireasă și se logodea cu ea. Din momentul achitării zestre, cei doi erau considerați căsătoriți, dar încă nu locuiau împreună. Mirele se întorcea acasă la tatăl său ca să pregătească un loc pentru el și soția lui. Mireasa rămânea la tatăl ei ca să se pregătească. După ce pregătea un loc, mirele venea la mireasă și o ducea acasă la tatăl lui, unde avea loc nunta.

Acum două mii de ani, Hristos a părăsit cerul pentru a-i salva pe oamenii de pe pământ, dându-Și viața pe Calvar, apoi S-a întors la Tatăl Său ca să pregătească un loc pentru cei răscumpărați (vezi Ioan 14:2,3) și, la sfârșitul timpului, El Se va întoarce ca să-i ia la Sine.

Apocalipsa 19:8 declară că miresei (bisericii) lui Hristos i s-a dat să se îmbrace cu in subțire și curat. Prin urmare, credincioșii lui Dumnezeu nu consideră că au vreun merit pentru faptele lor. Hainele cu care sunt îmbrăcați reprezintă „faptele neprihănite ale sfinților”, faptele făcute de ei ca urmare a unirii cu Hristos, Cel care locuiește în ei. Hainele acestea au fost spălate și albite în sângele Mielului (Apocalipsa 7:14).

În timpul vieții Sale pe pământ, Isus a spus o pildă despre o nuntă de la care un invitat a fost alungat pentru că a venit îmbrăcat cu hainele lui și nu cu haina pusă la dispoziție de împărat (Matei 22:8-14).

Apocalipsa 3:18 declară că haina oferită de Hristos este cea mai mare nevoie a credincioșilor din timpul sfârșitului. Faptul că El îi sfătuiește pe laodiceeni să o „cumpere” de la El ne arată că așteaptă ceva în schimb. Noi renunțăm la mulțumirea de sine și la încrederea în sine în schimbul ascultării de Hristos și al încrederii în meritele Sale, singura noastră speranță de mântuire.

Nu suntem mântuiți prin faptele noastre, dar ce „fapte neprihănite” ale tale îți definesc viața?

Luni, 25 martie – Sfârșitul Armagedonului

2. Ce ne spun despre tipul de conflict din bătălia finală faptul că Domnul Hristos este numit „Cuvântul lui Dumnezeu” și sabia ascuțită care iese din gura Sa? Apocalipsa 19:11-16

Aici este o descriere a revenirii lui Hristos, a împlinirii promisiunii așteptate cu dor de credincioșii din toate secolele. Observă limbajul: victoria este totală. Isus l-a înfrânt pe Satana în cer, l-a înfrânt în pustie, l-a înfrânt la cruce și îl va învinge când va reveni.

„Curând, apare la răsărit un nor mic și negru, cam cât o jumătate de palmă. Este norul care îl înconjoară pe Mântuitorul și care, de la distanță, pare învăluit în întuneric. Copiii lui Dumnezeu știu că acesta este semnul Fiului omului. În tăcere solemnă, ei privesc cum se apropie de pământ, făcându-se din ce în ce mai luminos și mai glorios, până când devine un nor mare și alb, la baza căruia se vede o strălucire ca de foc, iar deasupra, curcubeul legământului. Isus vine acum ca un cuceritor puternic, nu ca un «om al durerii» (Isaia 53:3), ca să bea cupa amară a rușinii și a suferinței; vine biruitor în cer și pe pământ, ca să-i judece pe cei vii și pe cei morți. Cel ce Se cheamă «Cel credincios și Cel adevărat... judecă și Se luptă cu dreptate», iar «ostile din cer» îl urmează (Apocalipsa 19:11,14). Este însoțit de o mulțime imensă de îngeri sfinți, care intonează imnuri cerești. Firmamentul pare plin de chipuri strălucitoare - «de zece mii de ori zece mii și mii de mii» (Apocalipsa 5:11). Niciun om nu poate să descrie acea scenă, nicio minte muritoare nu-și poate imagina splendoarea ei” (Ellen G. White, *Tragedia veacurilor*, ed. 2011, pp. 526-527).

În 2 Tesaloniceni 1:8-10, Pavel descrie și el victoria finală a lui Hristos la a doua Sa venire, când vor fi distruse toate puterile politice și religioase care au conspirat împotriva Lui și când vor fi eliberați pentru totdeauna cei care l-au fost credincioși.

Ce sentimente te încearcă citind descrierea revenirii Domnului Hristos, în paragraful de mai sus, din cartea „Tragedia Veacurilor”?

Marti, 26 martie – Mileniul

3. În ce stare se află pământul în timpul mileniului? În ce sens este legat Satana cu un lanț? Apocalipsa 20:1-3; Ieremia 4:23-26

Cei o mie de ani (mileniul) încep la revenirea lui Hristos. Atunci sunt legați Satana și îngerii lui căzuți. Este o vorbire figurată. Satana este „legat” de circumstanțe. Pământul a fost devastat de plăgi și depopulat și se află într-o stare în parte asemănătoare cu cea de dinaintea creării lumii (Geneza 1:2). El devine astfel un fel de închisoare pentru Satana pe parcursul mileniului. Din moment ce nu mai există ființe umane pe care să le ispitească și cărora să le facă rău, Satana și demonii lui nu au altceva de făcut decât să privească la consecințele răzvrătirii lor împotriva lui Dumnezeu.

4. Unde se vor afla sfinții în timpul mileniului? Apocalipsa 20:4-15

Apocalipsa ne descoperă despre credincioși că ei vor petrece mileniul în locașurile cerești pregătite de Hristos. Ioan îi vede stând pe scaune de domnie ca împărați și preoți și judecând lumea. Isus le-a promis ucenicilor Săi acest lucru (Matei 19:28). Și Pavel a declarat că sfinții vor judeca lumea (1 Corinteni 6:2,3).

Prin judecata aceasta se stabilește corectitudinea acțiunilor lui Dumnezeu. În decursul istoriei, Satana a ridicat îndoieli cu privire la caracterul lui Dumnezeu și la modul în care S-a purtat El cu ființele pe care le-a creat. În timpul mileniului, Dumnezeu le oferă celor răscumpărați acces la rapoartele istoriei ca să găsească răspunsuri la toate întrebările legate de corectitudinea deciziilor Lui în dreptul celor pierduți, precum și la întrebările legate de modul în care i-a călăuzit în viață. La finalul mileniului, toate întrebările cu privire la dreptatea Sa vor fi lămurite definitiv. Credincioșii nu vor mai avea niciun dubiu că acuzațiile lui Satana sunt nefondate. Ei înțeleg acum dreptatea lui Dumnezeu și justețea pedepsei finale.

Cu toții avem întrebări dificile la care nu am primit răspuns. Însă, în curând, Dumnezeu ne va răspunde la toate. Ce ne spune aceasta despre caracterul Său?

Miercuri, 27 martie – Un cer nou și un pământ nou

După eradicarea păcatului, pământul va fi transformat în casa celor răscumparați. Cum va arăta el?

În Apocalipsa 21:1, Ioan vede „un cer nou și un pământ nou”. Evreii credeau că există trei ceruri: bolta cerească, universul stelar și locuința lui Dumnezeu (vezi 2 Corinteni 12:2). Cerul din Apocalipsa 21:1 este atmosfera pământului. Pământul și cerul contaminate de păcat nu pot rămâne în prezența lui Dumnezeu (Apocalipsa 20:11). Cuvântul grecesc pentru „nou” (*kainos*) se referă la un lucru vechi reînnoit, refăcut, nu la un lucru făcut pentru prima dată. Planeta aceasta va fi curățită prin foc și va fi readusă la starea inițială (2 Petru 3:10-13).

Interesant este că primul lucru pe care îl observă Ioan la pământul cel nou este absența mării. Și din moment ce folosește cuvântul „marea” (cu articol hotărât), înseamnă că se gândea la marea de care era înconjurat pe insula Patmos, marea care devenise pentru el un simbol al despărțirii și al suferinței. Absența acestei mări însemna pentru el absența durerii și a suferinței.

5. Ce asemănări există între Noul Pământ și Grădina Edenului? Apocalipsa 21:2-8; Apocalipsa 7:15-17; Geneza 2:8,9

Prezența lui Dumnezeu garantează viața fără suferință și fără moarte pe pământul restaurat. El locuiește cu oamenii în Noul Ierusalim, „cortul” Lui (Apocalipsa 21:3). Datorită prezenței Sale, viața pe pământul reînnoit este ca viața într-un templu. Prezența Sa garantează că nu va mai fi suferință: lacrimi, moarte, tristețe, plânset, nici durere; nu mai există consecințele păcatului. Odată cu eradicarea păcatului, „lucrurile dintâi au trecut” (Apocalipsa 21:4).

La moartea fratelui lor, Lazăr, când au spus: „Doamne, dacă ai fi fost aici, n-ar fi murit fratele meu” (Ioan 11:21), Maria și Marta au arătat că știau că moartea nu putea rămâne în prezența lui Hristos. Prezența lui Dumnezeu pe Noul Pământ va asigura scutirea de orice durere și suferință prin care trecem aici. Aceasta este marea speranță creștină, pecetluită de Hristos cu sângele Său.

De ce sunt foarte importante pentru credința noastră lucrurile pregătite de Dumnezeu pentru noi?

Joi, 28 martie – Noul Ierusalim

6. Cum va arăta Noul Ierusalim? Apocalipsa 21:9-21

Noul Ierusalim este numit mireasa, soția Mielului. În Apocalipsa 19:7,8, metafora aceasta este folosită pentru poporul lui Dumnezeu. Noul Ierusalim este locul în care Hristos va locui în sfârșit împreună cu poporul Său.

Cetatea este înconjurată de un zid înalt prevăzut cu douăsprezece porți - câte trei porți pe fiecare dintre cele patru laturi, permițând accesul din orice direcție. Aceasta ne vorbește despre universalitatea cetății. În Noul Ierusalim, toți au acces nelimitat înaintea lui Dumnezeu.

Mai departe, cetatea este descrisă a avea formă de cub perfect; are 12 000 de prăjini, sau de stadii, în lungime, în lărgime și în înălțime. Cubul are 12 laturi. În total, cetatea are 144 000 de stadii, număr care simbolizează totalitatea celor răscumparați ai lui Dumnezeu de-a lungul secolelor (Apocalipsa 7:4). În templul din Vechiul Testament, Locul Preasfânt era un cub perfect (1 împărați 6:20). Prin urmare, Noul Ierusalim funcționează nu doar ca templu, ci ca Loc Preasfânt. În templul de pe pământ, în Locul Preasfânt putea intra doar marele-preot. În Noul Ierusalim, privilegiul acesta le este oferit tuturor celor răscumparați.

7. Ce lucruri din interiorul cetății trimit cu gândul la Eden? Ce semnifică faptul că în cetate nu va mai fi nimic vrednic de blestem? Apocalipsa 21:21-22:5

În Noul Ierusalim, atenția este atrasă mai întâi de râul cu apa vieții, care iese din tronul lui Dumnezeu (vezi Geneza 2:10). Dacă pe malurile râului din Babilon poporul lui Dumnezeu se simțea străin și tânjea de dor după Ierusalim (Psalmii 137), pe malurile râului vieții din Noul Ierusalim poporul pelerin al lui Dumnezeu, din toate secolele, se simte în sfârșit acasă.

Vineri, 29 martie – Un gând de încheiere

Cartea Apocalipsa se încheie cu aceeași temă cu care a început: a doua venire a lui Hristos cu putere și slavă și întemeierea împărăției veșnice a lui Dumnezeu. Revenirea Domnului, moment în care El va fi în sfârșit unit cu mireasa Lui, constituie punctul culminant al cărții.

Totuși cartea nu prezintă aceste evenimente dintr-o perspectivă nerealistă. Faptul că Isus vine curând este prima realitate. A doua realitate este faptul că noi suntem încă aici și așteptăm revenirea Sa. În acest timp de așteptare, trebuie să înțelegem bine ce ne transmite Apocalipsa și vom înțelege citind-o iar și iar, până la sfârșit. Apocalipsa ne reamintește ca, în acest timp de așteptare, să nu privim la lucrurile din lume, ci să ne fixăm ochii la Acela care este singura noastră speranță. Hristos din Apocalipsa este răspunsul la toate speranțele și dorurile umane în viața aceasta plină de dileme și de nesiguranță. El ține în mâna Sa viitorul nostru și pe cel al lumii!

Apocalipsa ne mai reamintește că, până va veni sfârșitul, avem misiunea de a vesti în lume apropiata revenire a lui Isus. Așteptarea noastră nu este pasivă, ci activă. Și Duhul, și biserica spun: „Vino!” (Apocalipsa 22:17). Să ne alăturăm și noi acestui apel și să aducem la cunoștința tuturor oamenilor această veste bună!

Studiu suplimentar: *Tragedia veacurilor*, cap. 41, „Devastarea pământului”, și cap. 42, „Sfârșitul marii lupte”.

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Deuteronomul 1-7

1. Cum sunt descriși emiții și cine îi numeau astfel?
2. Ce I-a cerut Moise Domnului și a fost refuzat?
3. Ce motivație nouă și diferită le-a fost dată israeliților pentru respectarea Sabatului?
4. Ce a spus Moise că vor extrage israeliții din munții țării promise?

Istoria mântuirii, capitolul 57

5. Ce face Diavolul să se creadă despre Biblie?

[*Salt la Cuprins*](#)

Școala de Sabat audio

Responsabil de text: Viorel Tronaru

<http://www.7adventist.com/studiu/>

